

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history

**สำนักพิมพ์บ้านนาสาร
สามเกลอ - พอ, นิกร, กิมทวง**

วันเกิด

ป.อินทพรปาลิต

**“จริง ๆ นะละม่อม ฉันคิดว่าปัดนี้สมควรแก่เวลาที่ม่อมกับฉันควรจะ โอม.ชिका
แรรค์เป็นพันธมิตรกันเสียที” เข็นหัวผูกหน้าตาเฉยขยิบขำกั้งขิดละม่อมสาวให้ถ่านก่บ้าน “พัชรา
ภรณ์”**

ละม่อมหันมาทำตาเขียว

“แกอย่ามาทำพุดบัว ๆ กะฉันนะจะบอกให้”

เจ้าแห้วลืมตาโพล่ง

“ที่รัก ถ้าการพูดด้วยความรู้สึกส่วนลึกของหัวใจอันบริสุทธิ์เช่นนี้ เป็นคำพูดที่บ้า ๆ แล้ว ผู้หญิงทั้งหลายในโลกก็ต้องฟังคำโกหกตลกดะแลงมากกว่าความจริงใจของผู้ชาย” แล้วเจ้าแห้วก็ถอนหายใจรวริน เลื่อนมือมาจับมือละม่อมกุมไว้ ค่อย ๆ เหยงหน้าขึ้นมามองดูหล่อนด้วยสายตาโศกเหมื่อนน่าสงสาร “ม่อมจ๋า ธรรมชาติได้ประสิทธิ์ประสาทให้โลกเรามีของคู่กัน มีพระอาทิตย์ก็ต้องมีพระจันทร์ มีกลางวันก็ต้องมีกลางคืน มีดอกไม้ก็ต้องมีกมร ดูโน่นละม่อมคูซิดูโน่นซี สุริย์ศรีกำลังขอแสง ดอกไม้ สายลม ท้องฟ้าสีแดงระเรื่อยามเมื่อดวงอาทิตย์จะลาดับโลก มันทำให้ลีลาความรักของฉันครุ่นคำนึงถึงแต่เธอคนเดียว รักไม่รู้เหือด หลงไม่รู้หาย โอยม่อมจ๋า แม้แต่ยามหลับก็ขยิบเห็นเท้าคู่งามของละม่อมลอยเด่นอยู่ข้างหน้าฉัน” แล้วเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นนั่งบนม้านหินอ่อนข้างหล่อน

คราวนี้ละม่อมหัวเราะหึ ๆ

“โธ่ อ้ายบ้าเอ๊ย แกควรจะไปอยู่โรงพยาบาลโรคจิตได้แล้ว ลำบากนักก็อย่ามาจิบฉันเลย”

“เฮ้อ ของมันจิบกันได้นี่นา ไม่ให้จิบเธอแล้วจะให้ฉันไปจิบหมาที่ไหนล่ะ”

ละม่อมจู้ยี้ปาก

“เดี๋ยวก็จะตบเข้าให้หรอก อย่ามาทะเล้งกับฉันนะจะบอกให้ พิลึกคนจริง ๆ เซียวไม่ว่าเราจะมานั่งอยู่ที่ไหนเป็นต้องตามมาเกี่ยว ผู้ชายอย่างแกนะ จับมามีกรรมกันหลาย ๆ คนขยมัดละเพื่อองฉันก็ไม่ซื่อ”

“ชะ ชะ ชะ ชะ ชะ ชะ ช้า” เจ้าแห้วหัวเราะก๊าก “ม่อมจ๋า ดวงใจของอ้ายแห้วนะมันเลวทราม หรือซำรุดผุฝังตรงไหนบอกเรียมหน่อยซี”

ละม่อมผลักเจ้าแห้วเต็มแรงจนกระทั่งเจ้าแห้วพุ่งจะหงายหลังลงไปจากม้าหินอ่อนเสียงดังพลັก เจ้าแห้วสุดปากลั่น พุงกายขึ้นด้วยความลำบากยากเย็น แล้วนั่งลงข้างละม่อมตามเดิม

“นี่ นายแห้ว ฉันจะพูดให้แกฟัง อธิบายให้แกเข้าใจเพื่อแกจะได้เลิกจับหรือเลิกเกี่ยวฉันเสียที ฉันน่าจะอายุแก่กว่าแก 10 ปี ฉันแก่แล้ว”

“โธ่ ม่อมจำ ความรักอันแท้จริงไม่มีอะไรจี๊ดคั่นหรือกั้นจะ ยายของฉันน่าจะอายุตั้ง 75 ยังได้เด็กหนุ่มอายุ 18 เป็นคู่ อยู่ร่วมรักกันจนตายจากกันไป”

ละม่อมอดหัวเราะไม่ได้

“อยู่กันกี่ปี”

“อ้อ คีนเดียวเท่านั้น พออ้ายหมอนั้นจูบฟอดเดียวคุณยายก็ช็อคตาย หมอบอกว่าหัวใจตื่นเต้น และมีอาการสับสนซุ่มมากเกินไป เจ้าหมอนั้นดันจูบริมฝีปากที่ไร้เหงือกของคุณยายด้วยซี แด้นกระแฉ่วคีนไปเลย น้า ม่อม ตกลงเป็นเมียฉันเถอะนะ ถึงม่อมแก่กว่าฉันฉันก็รัก มะพร้าวเนี่ยยังแก่ก็ยังมีมัน”

“เปล่า ปัญหาสำคัญมันอยู่ที่ฉันไม่รักแกต่างหาก”

“ถ้ายังงั้นรีบขอทราบเหตุผลสักหน่อย”

“ปู่โธ่ เรียบข้าเรียบบออะไรก็ไม่รู้คีนได้”

“อ้าว ยังไม่ทันแพ้ท้องเลยคีนได้ ตกลงนะ ม่อมนะ ฉันจะได้กราบเรียนท่านขอให้ท่านจัดการให้เราทั้งสองได้แต่งงานกัน ม่อมจำ ชันจอหว่าอ่ตักนิด”

ละม่อมหัวเราะคิก

“อะไรของแก ชันจอหว่าอ่”

“เห็นใจฉันนะซี ม่อมควรจะรู้ว่าฉันรักม่อมมานานแล้ว ละม่อมมีทุกอย่างในตัวเธอถูกใจฉันมาก อย่าทรมานฉันเลยคนดี พระผู้เป็นเจ้าให้เธอเกิดมาคู่กับฉันซึ่งฉันได้พิจารณาแล้ว เธอกับฉันสมกันเหมือนกับกิ่งทองใบหยก”

“ใบตำแยนะซี”

เจ้าแห้วสะดุ้ง

“ใบตำแยจะได้คั่นตายห้า อย่าพูดเป็นเล่นเลยน้า จะรักหรือไม่รักบอกมาซักโมโหแล้วไว้”

“เอ๊ะ” ละม่อมเอ็ดตะโร “นี่แกจะบ้าหรือตาแห้วประเดี๋ยวฉันก็ฟ้องท่านท่านนั้น อวดคียังไงมางูฉัน”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ ยกมือไหว้ปะหลก ๆ

“อย่าเอ็ดไปม่อม”

ละม่อมลุกขึ้นยืน

“ฉันเกลียดหน้าแกยังกะอะไรดี จะนั่งพักผ่อนตากลมเสียหน่อยเสีอกตามมา
กวนใจ หน้าอย่างแคะขาอ่อนฉันก็ให้เห็นเถอะ”

เจ้าแห้วหัวเราะขบขันคล้ายกับถูกใครเอามือจี๊เอว

“พูดเสียใหม่ละม่อม อย่าว่าแต่ขาอ่อน สูงกว่าขาอ่อนยังเห็น”

“อู๊ยตาย เห็นที่ไหน”

“ก็ที่ห้องน้ำนะซี คุณเสียใจก็จะดูแล้ว ส่วนเว้าส่วนโค้งเป็นยังไงจำได้ดีดตา”

“บ้า คนระยำ ไม่มีมรรยาทแอบดูเขาอาบน้ำ”

“อู๊ย ชอบกล ที่ฉันอาบน้ำทำไมละม่อมไม่แอบดูฉันบ้างล่ะ ของมันดูกันได้นี่นา
ไม่เจตนาดูให้เสียลูกตาหรอก แต่เห็นเธอเข้าห้องน้ำนานผิดปกติก็คิดว่าเธอเข้าไปผูกคอตาย” แล้ว
เจ้าแห้วก็สะดุ้งโหยง “อู๊ยตายคุณท้าวมา

รถเก๋งสีข้างคันหนึ่งกลานเข้ามาในบ้าน “พัชรภรณ์” อย่างเข้มข้ำ สุภาพสตรี
บรรดาศักดิ์ผู้สูงอายุนั่งอยู่ตอนท้ายรถตามลำพัง คือคุณท้าวอนงค์นาคภักดี หรือคุณท้าวใหญ่
พี่สาวร่วมสายโลหิตของคุณหญิงวาดนั่นเอง

เจ้าแห้วรีบโกยอ้าวไปที่ตึกใหญ่ ขึ้นบันไดตรงเข้าไปในห้องโถงของบ้าน “พัชรา
ภรณ์” พอดีแลเห็นเจ้าคุณปัจจนึก ๆ กับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และคุณหญิงวาดกำลังนั่งสนทนากันอยู่
เงียบ ๆ

“รับประทานท่านมาขอรับ” เจ้าแห้วพูดระล่ำระลัก

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วขึ้น

“ท่านตะหวัทตะบวยที่ไหนวะ”

“รับประทานท่านวังสามเสนนะซีครับ”

คุณหญิงวาดลืมหูลง

“อู๊ยตาย ตาเถรหัวถลอก เร็ว เจ้าคุณ ออกไปปรับคุณพี่

เถอะล่ะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ เม้มปากแน่น

“ทำไมจะต้องว่าตาเถรหัวถลอกด้วยนะ พับฝ่า ประเดี้ยวเกิดแจกหมากกัน
ขึ้นเท่านั้นเอง” แล้วท่านก็พยักหน้ากับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เพื่อนเกลอของท่าน “ออกไปปรับหน้าคุณพี่
หน่อยเถอะครับ เลยเชิญท่านรับประทานอาหารเย็นกับเราเสียเลย”

ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามต่างลุกขึ้น คุณหญิงวาดสั่งเจ้าแห้วให้ไปบอก

4 สหาย ซึ่งอยู่ในห้องทดลองวิทยาศาสตร์ให้ทราบว่าคุณท้าวใหญ่มา แล้วท่านก็เดินนำหน้าพาเจ้าคุณทั้งสองออกไปจากห้องโถง

คุณท้าวใหญ่กำลังพาร่างอันสมบูรณ์ของท่านลงจากรถเก๋ง คนขับรถในเครื่องเบคนขับรถยนต์หลวงยื่นสำรวมกริยาสงบเสงี่ยมอยู่ข้าง ๆ และสาวใช้อีกคนหนึ่ง

พอแลเห็นคุณท้าวใหญ่ คุณหญิงวาดก็ดีใจกระโดดตัวลอย ร้องตะโกนขึ้นดัง ๆ

“วู้ป! คุณพี่ เจริญดีคะ แหม ดีใจจังเลย”

คุณท้าวใหญ่ ซึ่งเป็นผู้ดีแปลสาแหรกทำหน้าที่ชอบกล หล่อนหันมาทางสาวใช้ของท่านแล้วพูดเบา ๆ

“ส่งถ้ำยามมาให้ข้าซี แจ๋ว”

สาวใช้ทรุดตัวลงนั่งคุกเข่าบนถนนหน้าตึกส่งถ้ำยามให้ท่านตามคำสั่ง คุณท้าวยกยามขึ้นดมแล้วรับไหว้ท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม

“สวัสดิ์ค่ะ ทุก ๆ คน”

คุณหญิงวาดปราดเข้ามายกมือทั้งสองจับแขนพี่สาวของท่าน

“แหม คุณพี่แต่งชุดนี้เข้าเก็บจิ้งจอก ให้คืนตาย ซิ่นยกฝืนนี้รับกับเสื้อแขนยาวตัวนี้มาก อู๋ย ยิ่งดูคุณพี่ก็ยิ่งสง่าภาคภูมิ สมกับเป็นสุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ ยังงี้ แจกเขาว่าเหงียเจ้าอะคะ”

คุณท้าวใหญ่ทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ นึกอนาใจที่น้องสาวของท่านเป็นคนกระดกกระคนโค่พูดมากปากพล่อยไม่ถือตัวเหมือนอย่างท่าน

“โอ๊ย ฉันจะตายแล้วแม่วาด ทำไม่ถึงชอบพูดอะไรเลอะเทอะยังงี้ไม่รู้ ช่างไม่รักศักดิ์ของตัวบ้างเลย เป็นคุณหญิงตราตั้งแท้ ๆ กริยาวาจาไม่สมศักดิ์”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“ดิฉันเป็นนักประชาธิปไตยค่ะ เดียวนี้คนไทยเราเจริญแล้ว เรื่องจรรยาบรรณไม่สำคัญ เราต้องทำอะไรให้เหมือนอเมริกันถึงจะโก้ เพราะอารยธรรมของอเมริกาคำลึงรุ่งเรืองอยู่ในเมืองเรา คุณพี่ก็น่าจะทราบดีแล้ว”

คุณท้าวใหญ่เต็มไปด้วยความเศร้าใจ

“ถูกละ เราควรจะได้รับอารยธรรมแพนใหม่ของเขาแต่ในเรื่องจรรยาบรรณอันเป็นเครื่องแสดงให้ทั่วโลกเห็นว่าคนไทยมีสัมมาคารวะ สุภาพเรียบร้อยกว่าชาติ ๆ เราก็ควรจะรักษาของเราไว้”

คุณหญิงวาดหัวเราะก๊าก ยกมือเกากันแกรก ๆ

“ความสำคัญของคนเราไม่ได้อยู่ที่รรมารยาทหรอกค่ะ”

“อ้าว แล้วอยู่ที่ไหน”

“อยู่ที่เงินซิคะคุณพี่ สมัยนี้ใครมีเงินก็เป็นเทวดาทิ้งนั้นจะประพฤติตัวเลวทรามอย่างไรใคร ๆ ก็ยกย่องเคารพนับถือ คนที่ไม่มีเงิน หรือคนจนต่อให้เป็นคนดีอย่างไรก็รังแต่จะถูกเขาดูถูกดูหมิ่น”

คุณท้าวใหญ่ยิ้มเศร้า ๆ

“จริง แม่วาด” แล้วท่านก็กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ “สมัยนี้ไม่เหมือนแต่ก่อนนะคะเจ้าคุณ คนแต่ก่อนเขาวัดความเป็นไปของผู้ดีของคนด้วยความประพฤติเดี๋ยวนี้เขาวัดกันด้วยเงินมันเป็นเรื่องอนาถใจที่ฉันคิดอยู่เสมอ”

“ครับผม” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ เห็นพ้องด้วย “เป็นธรรมดาครับคุณพี่ โลกเจริญขึ้นศีลธรรมและวัฒนธรรมอันดีงามก็เสื่อมทรามลง”

คุณท้าวใหญ่หัวเราะเบา ๆ

“เข้าแบบที่เขาว่าแล้ว ผู้ดีเดินตรอก จี๋ครอกเดินถนน”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“เศรษฐีขึ้นรถยนต์ คนจนขึ้นเรือบิน”

คุณท้าวใหญ่อ้าปากหาว

“เลอะเทอะใหญ่แล้วแม่วาด คนจนจะเอาเงินที่ไหนขึ้นเรือบิน”

“อ้าว ก็เรือบินพยายามยังงี้ละคะ เขาไม่เก็บค่าโดยสารคนเจ็บไข้หรือ”

คุณท้าวใหญ่อดหัวเราะไม่ได้

“ฉันอาจจะเป็นคนแก่ที่คร่ำครึล้าสมัย ฉันอาจจะมัวเมาเกินไปที่ยังมั่นใจว่า คนที่เป็นผู้ดีนั้นคือคนที่มีความประพฤติดี กรรมกรสามล้อก็อาจจะเป็นผู้ดีในทัศนะของฉันถ้าเขามีกิริยามารยาทเรียบร้อย มีจิตใจสูง เอื้อ ฉันออกมานอกวังได้พบได้เห็นผู้คนในยุคปรมาณแล้วอยากจะทำเสียให้รู้แล้วรู้รอด หนูสาวสมัยใหม่เขาเฟื่องฟูเต็มที่ เดินกินขนมตามถนนก็มี เป็นสาวเป็นนางนั่งสามล้อไขว่ห้างเหมือนแหม่มก็ดมไป พุดคุยกันเสียงลั่นถนนเพราะถือเสรีภาพ ถ้าเกิดสมัยโน้นละก็ ฮึม ไม่ถูกหยิกให้เนื้อขาดก็ลองดู”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มให้พี่ภรรยาของท่าน

“เชิญห้องรับแขกเถอะครับ คุณพี่”

“ค่ะ ขอบคุณ นี่หลาน ๆ ของพี่ไปไหนกันหมด พ่อภรรยาหวังน้อยแม่วาด ทำไม่ถึงใช้เงินสุรุ่ยสุร่ายนัก อาทิตย์นี้แอบไปหาพี่ที่วังของเงินมาหมื่นกว่าแล้ว ไม่ทราบว่าจะเอามาใช้อะไร ไม่ให้ก็บิบบน้ำตาร้องไห้หน้าสงสารหาว่าไม่รัก”

ท่านทั้งสามพาคุณท้าวใหญ่ขึ้นบันไดตึกไปในห้องรับแขกอันหรูหราของบ้าน “พัชราภรณ์” เมื่อนั่งลงเรียบร้อยแล้วคุณหญิงวาดก็กล่าวกับพี่สาวของท่าน

“แม่พวกสาว ๆ เขาไปงานแต่งงานเพื่อนของเขาละ เพิ่งออกไปจากบ้านเมื่อสักครู่นี้เอง ง่า พ่อเทวดา 4 คนอยู่ละ ดิฉันให้เจ้าแห้วไปบอกแล้ว”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พุดเสริมขึ้น

“คุณพี่มาวันนี้ผมเลยถือโอกาสเชิญคุณพี่ทานอาหารเย็นกับเราด้วยนะครับ”

คุณท้าวยิ้มเล็กน้อย

“อย่าให้ฉันรบกวนเจ้าคุณเลยละ”

“ไม่เป็นไรมิได้ครับ เราจะได้สนทนากันนาน ๆ”

คุณหญิงวาดพุดเสริมขึ้น

“คุณพี่ต้องทานอาหารเย็นกับเรานะคะ สำหรับแม่แจ้วกับคนรถดิฉันจะจัดหาให้ทานให้เรียบร้อย”

“จ๊ะ ตกลง พี่มาวันนี้ก็มีเรื่องที่จะปรึกษาหารือกับเธอ และเจ้าคุณนานสักหน่อย แต่ที่ไม่จำเป็นจะต้องรบกวนจัดหาอาหารให้พิเศษพิศดารอะไรหรอกแม่วาด พี่ไม่ใช่แขกหรือที่ไหน”

คุณหญิงวาดลุกขึ้นยืน

“เชิญคุณพี่คุยกับเจ้าคุณทั้งสองไปพลาง ๆ ก่อนนะคะ” แล้วคุณหญิงวาดก็พาตัวเดินออกไปจากห้องรับแขก

หลังจากคุณหญิงวาด สั่งเสวยขยำอิมแม่ครัวเก่าแก่ของท่านให้รับทำอาหารพิเศษสำหรับคุณท้าวใหญ่ แล้วท่านก็ตรงมาที่ห้องวิทยาศาสตร์ของดร.ดิเรกซึ่งในเวลาเดียวกันนี้เอง 4 สหายกำลังนั่งดื่มเหล้าร้องรำทำเพลงกันอย่างสนุกสนาน เจ้าแห้วยืนอมยิ้มอยู่ข้าง ๆ พอคุณหญิงวาดเดินเข้ามาเสียงเสภาก็เงียบกริบลงทันที

อาเสี้ยบริบยกมือไหว้คุณหญิงวาดแล้วพุดเสียงอ้อแอ้

“สวัสดิ์ครับ คุณอา วันนี้ผมมาหน่อย อ้อ”

คุณหญิงวาดทำตาปริบ ๆ แล้วมองดูเจ้าแห้ว

“ฉันใช้ให้เกมตามเจ้า 4 คนนี้ตั้งนานแล้ว ดันมายืนฟังเขาคุยกันอยู่ได้”

เจ้าแห้วหน้าจ้อย

“รับประทานผมเรียนพวกคุณ ๆ แล้วนี่ครับว่าท่านที่วังสามเสนมา ไม่มีใครยอมออกไปนี่ครับ”

นิกรพุดเสริมขึ้นทันที

“คุณอาไปเชิญท่านมากินเหล้ากับพวกผมเถอะครับ เรากำลังสนุกอย่าให้เราออกไปหาท่านเลย”

“แน่ ฟังมันพุด” คุณหญิงพุดเปรย ๆ “มีอย่างที่ไหนจะให้ผู้ใหญ่มาหาเด็ก”

นิกรว่า “ผมไม่ถือหรอกครับ”

“ถูกแล้ว แกไม่ถือ แต่ว่าคุณป้าของแกท่านถือ คุณกินเข้าไปได้เหล้าตั้งสองขวด
ไม่รู้ว่าจะกินเอาสวรรค์วิมานอะไรกัน”

พลยิ้มให้ท่าน และกล่าวขึ้นเบา ๆ

“คุณป้าท่านมาทำไมครับ”

“อ้อ ท่านก็มาเยี่ยมพวกเรานะซี ออกไปคุยกับท่านเถิดลูก ไป พ่อดิเรก
อ้วยตาย นั่นเธอกินอะไรนะ ดิเรก”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะ

“ได้กรอกกระป๋องครับ”

คุณหญิงวาดทำท่าพะอืดพะอม

“อ้อ น่าเกลียดจะตายไป”

พลจุดแขนดร.ดิเรกลุกขึ้นยืน แล้วหันมาพูดกับเสี่ยหงวน

“ไปไว้วางนอน ออกไปหาคุณป้าไปกราบท่านหน่อย แล้วค่อยเลี้ยงมาเองเหล้ากัน
ต่อไป อย่ารำไรเดี๋ยวจะถูกท่านด่ากินแถว”

อาเสี่ยสันศิริชะงัก ๆ ทำคอขย้อนเหมือนกับจะอ้วก พูดเสียงอ้อแอ้เพราะลิ้นไก่พัน
กันยุ่งไปหมด

“ไปไม่ห่วยไว้ว เอ้อก เมตายท่า”

นิกรหลับตาพูดขึ้นบ้าง ด้วยเสียงอ้อแอ้เช่นเดียวกัน

“อ้วกก็ปายม่ายห่วยเหมือนกัน อ้อ ห้องมันหมุนเคว้งคว้างไปหมดแล้ว”

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล จ้องเขม็งมองดูหลานชายจอมทะเล้นของท่านด้วยความ
แปลกใจอย่างสิ้นเหลือ

“เมื่อคืนนี้แกยังพูดกับฉันรู้เรื่องนี้”

นิกรยักคิ้ว

“มันเพิ่งมาครับ จริงมะ อ้ายผมมันกินเหล้าไม่ได้กินแล้วต้องมา เหล้า
ม่ายช่ายน้ำประปา หรือยังไงคุณป้า”

คุณหญิงวาดยกมือเชกบาลนิกรเสียงดัง โป๊ก

“นี่แน่ะใครเป็นป้ามึง โธ อ้ายบรรลัษณ์จอร์นี่มาจนไม่เป็นผู้เป็นคนแล้ว ลูก
จิ้นไปหาคุณป้าเดี๋ยวนี้”

นายจอมทะเล้นประคองเสี่ยหงวนลุกขึ้นยืน ต่างกอดกัน และจูบกันด้วยความรัก
ตามประสาคนเมา

“อ้าวนะนับถือลื้อเหมือนพ่ออ้าวจริง ๆ ะให้คืนตาย” เสี่ยหงวนพูดอ้อแอ้ “..... ใครกำแหงกับลื้อบอกอ้าวอายน้องชาย อ้ายเรื่องยิงฟันละก็มาเหอะ อ้ายหงวนหนีใครสักก้าวเดียวละ ก้อ ไม่ต้องมานับถืออ้าว”

นิกรว่า “ตามปกติอ้าวก็ไม่ได้นับถือลื้อเลยนี่หว่า แะะ แะะ” ว่าแล้วก็หยิบหมู แหนมใส่ปากอีกสองก้อน “ไซไซ ขอให้คุณหญิงวาดคุณอาที่รักของข้าพเจ้าจงมีความสุข ความเจริญด้วยอายุ, วรรณะ, สุขะ, พละ, อูจจาละ, ปัสสาวะคล่องแคล่วสะดวกตาย ความเจ็บป่วยรู้ได้ ความไข้อย่ารู้มี ขอให้แม่เป็นเศรษฐีเงินทองไหลมาเทมาเถิดเจ้าประจักษ์”

“เฮ้ย” คุณหญิงวาดตวาดลั่น “อยากเป็นขอทานหรืออ้ายเปรต ไ้ อ้ายลูก ระบายพอดกเย็นก็เมาทุกวัน ประเดี้ยวแม่บอกศาลาเลย จังไรนี่”

นิกรยกมือไหว้คุณหญิงวาดแล้วหัวเราะ

“อย่าให้ผมออกไปหาคุณป้าเลยครับ กำลังเมาอย่างนี้แม่เทศน์เอากระบุงโกยไม่ ไหวแน่”

“ไม่ได้ แกต้องออกไปหาท่าน อย่างน้อยต้องไปกราบท่านเสียก่อน แล้วจะเลี้ยง มายัดเหล้าอีกก็ตามใจแก”

“ว้า” นิกรคราง “ไปไว้วพวกเรา เฮ้ย อ้ายแห้วผสมวิสกี้ไซดาบาง ๆ ไป ให้คุณป้าสักแก้วเถอะวะ”

เจ้าแห้วทำคอข่น

“รับประทานผมก็บรรลัษแทนนั่นเอง อยู่ดี ๆ รับประทานอย่าให้ผมเดือดร้อนเลย ครับ”

คุณหญิงวาดเดินนำหน้าพาคณะพรรค 4 สหายออกไปจากห้องวิทยาศาสตร์ของ นายแพทย์หนุ่ม พอเข้ามาในห้องโถง นายจอมทะเล้นก็ยึดแขนอ้อแอ้ไว้ปล่อยให้คุณหญิงวาดกับ พล และดร.ดิเรกเดินไปก่อน นิกรทำตาปรือกระซิบกระซาบกับกิมหงวน

“ไม่ไหวไว้ว กันเมาจริง ๆ ล้วงคอให้มันอ้วกเสียก่อนดีไหม ม่ายขึ้นเข้าไปหาคุณ ป้าเป็นลูกค้ายับ”

“นั่นนะซี” กิมหงวนเห็นฟ้องด้วย “แต่อย่าล้วงคอเลยวะ กับแกลุ่มที่เรากิน ล้วนแต่ของดี ๆ ทั้งนั้น น่าเสียดาย”

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ

“ถ้ายังงั้นนั่งพักผ่อนสักครู่ค่อยเข้าไปหาท่าน ว้า เมาตายห้าเลย” พูดจบนิกร ก็งูมมือเสี่ยหงวนพาไปนั่งบนโซฟาข้างเปียโน

คุณหญิงวาดพาลูกชายของท่านกับนายแพทย์หนุ่มเข้ามาในห้องรับแขก สอง สหายต่างเดินเข้ามาทรวดตัวนั่งแล้วกราบลงแทบเท้าคุณท้าวใหญ่

“สวัสดิ์ครับ คุณป้า” นายพัชรภรณ์กล่าวทักอย่างนอบน้อม

“สวัสดิ์ขอรับ” คร.ดิเรกกล่าวขึ้นด้วยประโยคเช่นเดียวกัน

คุณท้าวใหญ่หัวเราะหึ ๆ กล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ

“คุณิคะเจ้าคุณ พ่อพลกับพ่อดิเรกแกไม่เคยกราบไหว้ใคร ทำทางกึ่งก้างนำหัวเราะ นี่แหละนะ หนุ่ม ๆ สาว ๆ สมัยนี้เขาไม่สนใจในเรื่องเช่นนี้เสียแล้ว เพราะเห็นว่า การกราบท่านผู้ใหญ่ที่ตนเคารพนับถือเป็นของล้าสมัย ถ่อมตัวของเรามากเกินไป เขามักจะไ้ช้ยกมือไหว้เฉย ๆ ซึ่งผู้ชายบางคนไหว้คล้าย ๆ เปรต คือยกมือขึ้นท่วมหัว ไม่ได้ไหว้ด้วยความเคารพกันจริงใจเลยสักแต่ว่าไหว้อย่างเสียไม่ได้”

“จริงครับผม” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ เห็นพ้องด้วย “การหมอบกราบเป็นประเพณีของคนไทยเราเป็นวัฒนธรรมประจำชาติ ถ้ารู้จักทำให้ถูกต้องเทศะก็น่ารักน่าเอ็นดูมากเชียวครับ”

“ก็นั่นนะซีคะ วัฒนธรรมนะเป็นสัญลักษณ์บอกให้เขารู้ว่าผู้นั้นเป็นชนชาติใด เดียวนี้ชนบธรรมเนียมประเพณีของไทยเราเกือบจะสูญสิ้นไปหมดแล้ว เพราะเราเหยียดหยามระเบียบประเพณี และวัฒนธรรมของเราเอง ยอมรับนับถือแต่อารยธรรมแผนใหม่ที่มาจากยุโรปและอเมริกา คนสมัยนี้พูดจาก็ไม่ถูกต้องเทศะ พูดกับเจ้านายก็ไม่เป็นเพราะไม่รู้ราชาศัพท์”

พลพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“ผมกราบไม่เป็นจริง ๆ ครับ คุณป้า”

“เออ ไหนแกลองนั่งในท่าหมอบซี”

นายพัชราภรณ์หน้าแดงระเรื่อ ยิ้มเจื่อน ๆ ชอบกล เขานั่งพับเพียบเรียบร้อย ก้มลงไปนิดหน่อย เหยหน้าขึ้นพูดกับคุณท้าวใหญ่

“ยังจู้ถูกไหมครับ”

คุณท้าวหัวเราะชอบใจ เต็มไปด้วยความรัก และเอ็นดูหลานชายสุดสวาทของท่าน

“เฮ้อ ว่าง ๆ ให้แม่นันเขาช่วยสอนให้บ้างนะ ลูกนะ วิธีหมอบที่ถูกแบบแผนเขา ต้องก้มตัวลงไป ข้อศอกทั้งสองข้างวางอยู่ระหว่างหน้าหัวเข่า เอ้า แกลองกราบป้าซี”

“ก็ผมกราบคุณป้าแล้วนี่ครับ”

“ไม่ใช่ ฉันจะสอนแกให้รู้จักหมอบกราบ เวลาพาไปเฝ้าเจ้านาย หรือท่านผู้ใหญ่ แกลจะไ้ไ้ไม่อายเขา”

พลก้มลงกราบท่านเหมือนกับกราบพระ เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ

หัวเราะลั่น

“อย่างนี้กราบพระไว้ย ไม่ใช่กราบท่านผู้ใหญ่”

พลยิ้มแห้ง ๆ

“แล้วกราบยังไ้ไ้ละครับ”

คุณท้าวใหญ่อุบายให้หลานชายของท่านทราบ

“กัมศิระลงไปจนกระทั่งจมูกจรดกับนิ้วหัวแม่มือที่ประนมอยู่ มือทั้งสองไม่ต้องแยกออก และไม่ต้องกระดกขึ้น”

ดร.ดิเรกสันศิระซ่า ๆ

“ไม่ได้ความครับ การหมอบกราบผมคิดว่าล้าสมัยแล้ว เอาอย่างฝรั่งดีกว่า เห็นหน้ากันปราดเข้าจับมือกันเลย นั่งไขว่ห้างพูดกับนายยังได้ ไม่ต้องพินอบพิเทากันละ”

คุณท้าวใหญ่พยักหน้ากับเจ้าคุณทั้งสอง

“นี่แหละ หนุ่มสาวสมัยนี้เขามักจะคิดเห็นกันแบบนี้ เอะอะก็เอาแบบฝรั่ง ความจริงไทยเราเป็นชาติที่สุภาพเรียบร้อยนุ่มนวลอ่อนหวานกว่าฝรั่งเป็นไหน ๆ” แล้วท่านก็มองดูคุณหญิงวาด “นี่พ่อกรกับพ่อหงวนไม่อยู่หรือ”

“อยู่ค่ะ แต่กำลังเมาเหล้าค่ะ”

“ตายจริง ถ้าจะกินเหล้ากันทุกวัน เออ สุรา, นารี, ภาษี, กีฬาบัตร ล้วนแต่เป็นอบายมุข หลาน ๆ ของฉัน 4 คนนี่เห็นจะเสียคนแน่”

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ว่า “เสียมานานแล้วขอรับ คุณพี่”

“แยะ” คุณท้าวใหญ่อุทาน “เป็นเพราะเมื่อเด็ก ๆ ได้รับการพะเน้าพะนอเอาอกเอาใจกันเสียจนเหลือ พ่อพลกับพ่อดิเรกเห็นจะค่อยยังชั่วหน่อย พ่อเทวดานิกรแท้ทีเดียว”

เสียงลำตัดดังขึ้นหน้าห้องรับแขก พร้อมกับเสียงตบมือ นายจอมทะเล้นรำป้อเข้ามาในห้อง กิมหงวนร้องรับลูกคู่เสียงแจ้ว และนิกรเป็นคนว่าลำตัด ช่วยรับลูกคู่ด้วย หน่วยก้านท่าทางเหมือนกับนายสะโอดคาราลำตัดเมื่อครั้งอดีต สองสหายร้องลำตัดด้วยความมีนเมา

“แมงตืดซักรถเข้าป่า ผู้คนเดินมาเรียกว่าแมงตืด เอาละว่า แมงตืดซักรถเข้าป่า ผู้คนเดินมาเรียกว่าแมงตืด”

นิกรยักคิ้วให้คุณท้าวใหญ่แล้วร้องต่อไป

“วันนี้เป็นวันสำราญ หัวใจเบิกบานไม่มีวันเหี่ยวหุด คุณยายคนนี่แกมาจากไหน หน้าตาดูไม่ได้คล้าย ๆ ชะมด”

“อ้ายกร” คุณท้าวเอ็ดตะโรเสียงลั่นห้อง “นี่แกเอาหน้าฉันเปรียบกับชะมดเชียวหรือนี้”

นิกรขมวดคิ้วขึ้น ยกมือป้องหน้าผากมองดูคุณท้าวใหญ่แล้วหันมาถามเสียงหงวนด้วยเสียงอ้อแอ้

“ยายคนนี่ใครวะ ไม่เคยเห็นหน้า”

กิมหงวนพูดอ้อแอ้นัยน์ตาปรือ

“ถ้าจะมาสักครเป็นแม่ครัว อย่าไปสนใจกับคนแก่เลยวะ เล่นลำตัดกันต่อไป

ดีกว่า”

แล้วสองสหายก็ร้องลำตัดกันต่อไปอย่างครืนเครง เด็กแจ่วซึ่งนั่งพับเพียบอยู่ข้าง
หลังคุณท้าวใหญ่หัวเราะงอหาย นิกรรำไยตัวไปมา บางทีก็มีการ
สลัดผมแบบนักลำตัด

“ดิม ดิม ดิม มักกะดิม ดิมมัก ชะช้า ดิม ดิม ดิม ดิม
มักกะดิม ดิมมัก”

“ผมมีปิ่นอยู่หนึ่งกระบอก มันยาวสองศอก ปากกระบอกเท่าครก เป็นปิ่นลูกของ
ลากล่องมันแฝด ผมเอาไวยิงแรด ยิงได้กระทิงนก”

“ดิม ดิม ดิม มักกะดิม ดิมตัด เอ้าว่า ดิม ดิม ดิม มักกะดิม
ดิมตัด”

“อ้ายกร !” คุณหญิงวาดเอ็ดตะโรลั่น

คุณท้าวใหญ่โบกมือห้าม

“ปล่อยเขาเถอะ แม่วาด ปล่อยเขาออกอัยก้อออกถึงให้เต็มที โบราณว่า อย่าถือคน
บ้า อย่าว่าคนเมา”

นิกرخมวดคิ้วนิ้วหน้า เดินวนเวียนไปมารอบ ๆ ห้องแล้วทรุดตัวนั่งเหยียดเท้า
มองดูเสี้ยหงวนคู่หูของเขา

“ลำตัดไม่เอาไวย่ ไม่ได้ความ เล่นโจนดีกว่า กันเป็นคนพากย์แก่เป็นโจน ง่า
เป็นตัวทศกรรฐ์ก็แล้วกัน”

อาเสี้ยชำเลืองมองดูคุณท้าวใหญ่ แล้วก็เดินเข้ามาหานายจอมทะเล้นก้มลงกระซิบ
บอกนิกرها ๆ

“เฮ้ย ขายแก่ที่นั่งอยู่บนโซฟานะหน้าเหมือนคุณป้าวังสามเสนจ้งไวย่ แกช่วยคุณ
หน่อยใช่ไหม ?”

นิกร์จู้ปาก

“อย่าสอดรู้สอดเห็น อย่าเอาเรื่องของคนอื่นมาเป็นอารมณ์หน่อยเลยเถอะวะ เล่น
โจนของเราดีกว่า ชรรถคาคนเมาต้องหน้าด้านตามธรรมเนียม เอาไวย่ รำให้ตึนนา”

แล้วนิกร์ก็พากย์โจนเสียงลั่น

“เจ้าพระนครลงกา ยกพยุหโยธามาถึงสมรภูมิชัย พระให้หยุดพลไกรพร้อม
พรรค พระยาชัยแลเห็นองค์พระจักรี แวดล้อมด้วยขุนกระบี่ชายขวา หน้าหลังตั้งปืนขบวนยาน
ยาเหล็ก พระองค์จึงกระทับบาทร้องทวาด เหม่ คู่อ้ายขุนแผน”

ทศพัทธ์ร์กิมหงวนทำคายน

“คนละเรื่องแล้วโว้ย อ้ายกร”

นิกรชักฉิว

“ก็เขาเย็บเล่มติดกันไว้เนี่ยหว่า เอ้า ไรต่อไป

คูคูเจ้ารามลักษณ์ อันตัวของเราเป็นยักษ์อยู่วัดแจ้งเอ๊ย ลงกามีพลพลโยธานับล้าน” แล้วนิกรก็ยก
มือปิดปากหัวเราะคิกคักมองคูหน้าพ่อตาของเขา

กิมหงวนคงรำป้อในบททศกรรฐ์ เมื่อเห็นนิกรเจียบไปอาเสี้ยก็หันหน้ามาพูด

“ต่อไปโว้ย”

นายจอมทะเล้นหัวเราะ

“เลิกนานแล้ว โธ่ ไรอยู่ได้อ้ายเวร”

เสี้ยหงวนทำหน้าที่ชอบกล ทรวดตัวลงนั่งข้างนิกรในลักษณะคนเมาเหล้า นิกรกำลัง
จ้องตาเขม็งมองคูคุณท้าวใหญ่ ยกมือชี้ตาสองสามครั้งแล้วมองคูท่านอีก คุณท้าวยิ้มแค้น ๆ

“ยังไงจะ พ่อกร เมาเอามากเชียวหรือ เมาถึงกับจำป่าของแกไม่ได้เชียวนะ”

นิกรนั่งนิ่งเหมือนรูปหุ่น แล้วยกมือตบอกผาง ร้องยี่เกขึ้นทันที

“กระดิ่งทองผ่องโตภา

วันนี้รำสุราจนนัยน์ตาลาย

เห็นท่านป่าเป็นชายแก่แย่งจริงเรา

มีนัยน์ตาเสียเปล่าโง่งงหลาย

รีบคลานเข้าไปหากราบคุณป่าของหลานชาย

คุณท้าวใหญ่ยกถ้ำยาดมขึ้นสูดดมติด ๆ กันหลายครั้ง ความหมั่นไส้หลานชายของ
ท่านทำให้ท่านคลืนเหียนวิงเวียนศีรษะเหมือนกับจะเป็นลม แล้วท่านก็เรอออกมาดัง ๆ

“เอื้อ ตายแล้ว ฉันตายแน่ โอ้ย นี่หลานหรือว่าอ้ายทโมนไพรที่เขาจับ
มาจากป่า อนิจจังทุกขังเอ๊ย เหมือนลิงค่างที่ไหนก็ไม่รู้ โธ่ จะหาความเป็นผู้ดีติดตัวสักนิดก็
ไม่มี พ่อหงวนก็พลอยเป็นไปด้วย โอ้ย ฉันอยาก
ตาย

กิมหงวนคลานเข้ามากราบคุณท้าวใหญ่ในท่ากระดกกระคน โด่

“สวัสดีครับ คุณป้า อ้ายกรรมันชวนผมเล่นลำตัดเล่นโจนครับ เป็นเพื่อนกันมันจะ ปฏิเสธก็น่าเกลียด”

คุณท้าวใหญ่ถอนหายใจหนัก ๆ

“เออ เห็นลูกหลานคนอื่นเขาสุภาพเรียบร้อยมีกิริยามารยาทเป็นผู้ดีก็อดปลื้มใจ แทนเขาไม่ได้ กรอเอ๊ย แกเป็นผู้ใหญ่แล้ว ควรจะทำตัวของแกให้สมกับเป็นลูกผู้ดีสิ ลูกจงนึกบ้าง ว่า คุณทวดของแก และคุณปู่ คุณตาของแกเป็นเจ้าพระยา คุณพ่อก็เจ้าคุณพานทอง ป้าเป็นถึงคุณท้าว ตระกูลของเราไม่ใช่ตระกูลต่ำ ๆ แกทำเป็นถึงล้างก้นอย่างนี้ไม่สมเป็นผู้ดีเลย ป้ากลัวใจเหลือเกิน”

นิกรหัวเราะ

“ผมเป็นคนสนุกครับ คุณป้า ผมมองเห็นเป็นเรื่องขบขันไปหมด ร่างกายของผม ยังหนุ่มแน่นเสมอไม่มีวันร่วงโรยก็เพราะผมเป็นตัวของตัวเอง ไม่จริงจังกับชีวิตทำอะไรเป็นเล่นจิตใจก็รำเริงสดชื่น ถ้าจีนให้ผมเคร่งเครียดอย่างคุณป้าละก็ สามวันเท่านั้นผมเป็นตะพ้านตายแน่”

“คูซี้ เออะไรมาพูดก็ไม่รู้”

“อย่าถือผมเลยครับ ผมพูดพล่อย ๆ แบบเซงชวยยังงี้เอง”

คุณท้าวกลืนน้ำลายเอือก เอ็ดตะโรลั่น

“เอาศัพท์อะไรมาพูดเจ้ากร เซงชวยอะไรกันจ๊ะ พอมหาจำเริญอุบายให้ป้าฟังซิ”

นิกรยักคิ้วแผลลืบ

“ภาษาเคาบอยครับ”

“โอ๊ย เหลวไหลอะไรยังงี้ก็ไม่รู้ ใฝ่ต่ำเหลือเกิน ฉันเห็นหน้าแกที่ไรไม่สบายไปหลายวัน ไม่ช้าฉันคงตายแน่”

นิกรหันมาทำหน้าที่เข้กับเสี้ยหงวน คุณท้าวเทศนานิกรพอแรง ท่านพร้าชี้แจงให้นิกรฟังว่า เขาควรจะทำตนให้สมกับที่เขาเป็นผู้ดีมีตระกูลสูง นายจอมทะเล้นก้มหน้านิ่งเฉยไม่กล้าโต้เถียงอะไรเลย

เจ้าแห้วกับละม่อมคลานเข้ามาในห้อง ถี้อาดเครื่องคิม, หีบบุหรี, และพานหมากต่างวางถาดลงบนโต๊ะแล้วคลานถอยออกไป นิกรแลเห็นเจ้าแห้วคลานแก้งก้างก็ยกเท้าถีบโครมเข้าให้ หัวคะมาไปชนเก้าอี้ล้มตัวหนึ่ง

“อู๋ตาย” คุณท้าวใหญ่อุทาน “โธ่ ทำไม่ถึงหยาบคายเช่นนี้ ตั้งสอนอยู่หยก ๆ แสดงความเป็นไพร่สกุลให้เห็นอีกแล้ว ผู้ดีนะ เขาไม่เล่นด้วยเท้าหрокนจะบอกให้”

“ฮือ” นิกรร้องขึ้นเสียงแหลมเล็กเหมือนม้าแข่ง “ไม่มันแก่แล้ว คุณป้าอย่าตัดเลยครับ ผมมันเสียคนมานานแล้ว”

“हनอย ยังจะพูดอีก ถ้าแกไปทำยังงี้ที่อื่นเขาจะว่าพ่อแม่ไม่สั่งสอน”

“ก็ไม่ต้องสนนะซีครับ คุณพ่อผมท่านเคยสอนผมแต่เพียงว่า เกิดเป็นคนต้องใช้
สตางค์ เรื่องอื่นไม่เคยสอน เพราะผมบอกท่านว่าผมรู้ดีแล้ว”

คุณท้าวใหญ่โบกมือห้าม

“พอแล้ว อย่าพูดกับฉันอีกเลย แกจะเป็นลิงเป็นค่างอย่างไรก็ตามใจแกเถอะ เมื่อ
แกอยากเป็นไพร่ ฉันก็ช่วยอะไรแกไม่ได้”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“รับหมากเสียน้อยดีไหมคะคุณพี่”

คุณท้าวพยักหน้า เอื้อมมือหยิบหมาก และพลูใส่ปาก ภายในห้องรับแขกเงียบ
สงบไปชั่วขณะ เสี่ยหงวนเขยิบเข้าไปนั่งข้างสาวใช้ของคุณท้าวใหญ่

“หนู หนูชื่อแจ้วใช่ไหม?”

เด็กสาวยิ้มอาย ๆ

“เจ้าคะ”

“อ้อๆ เพราะเหลือเกินแม่คุณ หนูอายุเท่าไรจ๊ะ”

“สิบสี่ค่ะ”

กิมหงวนจู้ซ้ปาก

“แหม กำลังขบเพาะเชียวนะ สำคัญนัก หนูไปตากอากาศหัวหินกับน้ำเอ
าไหม น้ำจะซื้อเสื้อกางเกงอาบนํ้าให้ จู้ ๆ ๆ จำมาเหลือเกิน”

“อ้ายหงวน” เจ้าคุณปัจจนึก ๆ พูดเสียงยานคาง “มานี้ มานั่งนี้ อย่าพยายามหลอก
เด็กหลอกเด็กหน่อยเลยวะ”

อาเสี่ยยิ้มแห้ง ๆ คลานเข้ามานั่งข้างเก้าอี้ระหว่างเจ้าคุณทั้งสอง ต่อจากนั้นคุณท้าว
ใหญ่ก็สนทนากับคุณหญิงวาด และเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ กับเจ้าคุณปัจจนึก ๆ ท่านเริ่มเรื่องของท่าน
ทันที

“ฉันมาบ้าน “พีชราภรณ์” วันนี้ก็เพื่อจะปรึกษาหารือกับแม่วาด และเจ้าคุณทั้งสอง
ในเรื่องงานวันคล้ายวันเกิดของฉันในวันเสาร์ที่ 21 เดือนนี้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ยิ้มให้พี่ภรรยาของท่าน

“ผมไม่ลืมหรอกครับ ปรึกษากับคุณหญิงเขาเมื่อวานนี้เอง ตั้งใจจะหาของขวัญที่
เหมาะสมที่สุดให้คุณพี่”

คุณท้าวหัวเราะ

“ขอบคุณค่ะ เรื่องของขวัญไม่สำคัญหรอก”

นิกรพูดโพล่งขึ้น

“สำคัญซีครับ ผมตั้งใจว่าจะให้ตะบันทองคำคุณป้าหนึ่งอัน”

คุณท้าวถอนหายใจอีกครั้งหนึ่ง

“ฉันคิดว่า ถ้าแกนั่งเฉย ๆ ไม่พูดอะไรจะทำให้แก่น่าเอ็นดูขึ้นอีกนะพ่อกร นั่งฟังผู้ใหญ่เขาปรึกษาหารือกันดีกว่า ไม่ต้องสอดเสียมรรยาทู้ใหม่จะ”

“ว่า นั่งเฉย ๆ ผมก็เปรี้ยวปากแย้ซีครับคุณป้า”

คุณท้าวใหญ่ค้อนหลานชายจอมทะเล้นของท่านแล้วกล่าวกับคุณหญิงวาดน้องสาวของท่านอย่างเป็นทางการ

“แม่วาด ปีนี้พี่อายุเท่าไรแล้วรู้ไหม ?”

คุณหญิงวาดทำหน้ากระเรียกระราดชอบกล

“ยังไงก็ไม่ทราบค่ะ ดิฉันเองดิฉันยังจำอายุของคุณไม่ได้นี่คะ”

“ตายละ จริงหรือแม่วาด”

“ค่ะ จำไม่ได้จริง ๆ เพราะดิฉันไม่สนใจค่ะ งานวันเกิดก็ไม่เคยทำกับเขาสักที มันจะอายุมากน้อยเท่าไรก็ช่างมัน คุณพี่อายุเท่าไรล่ะคะ”

คุณท้าวหัวเราะ

“พี่มีอายุครบ 72 ปีแล้ว วันที่ 21 เดือนนี้ครบ 72 พอดี”

กิมหงวนพูดขึ้นดัง ๆ

“ไอ้โฮ ตั้ง 72 เชียวหรือครับ คุณป้าทำทางอ่อนกว่าอายุเป็นกอง ผมคิดว่าคุณป้าสัก 40 กว่าเสียอีก ยังพริ้งอยู่นี่ครับ”

คุณท้าวขมวดคิ้วยื่นแสดงความไม่พอใจ เพราะท่านไม่ชอบคำยกยอปอขึ้น ซึ่งคำสรรเสริญเยินยอนี่ล้วนแต่ทำให้คนเสียคนมามากต่อมาก ท่านกล่าวกับท่านเจ้าคุณทั้งสองต่อไป

“ฉันอายุได้ 6 รอบแล้ว”

“ครับผม” เจ้าคุณปัจจนิก ๆ พุดยิ้ม ๆ “คุณพี่ยังแข็งแรงมากเชียวครับ หูตาก็ยังดีกว่าผมเสียอีก”

คุณท้าวว่า “งานวันเกิดของฉันซึ่งครบ 6 รอบในวันเสาร์หน้านี้เสด็จ ๆ ท่านจะทรงเป็นเจ้าภาพให้ฉันค่ะ” คุณท้าวใหญ่หมายถึงเจ้านายฝ่ายในชั้นบรมวงศ์พระองค์หนึ่ง ซึ่งเป็นเพื่อนรักของคุณท้าวใหญ่นั้นเอง “เสด็จ ๆ มีพระประสงค์จะจัดงานนี้ให้ใหญ่โตมโหฬารที่สุดที่วังสามเสน ทั้งนี้ก็เพื่อตอบแทนความจงรักภักดีของฉันที่มีต่อพระองค์ท่าน”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พุดนอบน้อม

“ผมยินดีด้วยครับ เป็นอันหวังได้ว่า งานคล้ายวันเกิดของคุณพี่คราวนี้ คงเป็นงานที่สมเกียรติยิ่ง คุณพี่มีอะไรจะใช้ผมบ้างล่ะครับ”

เสี่ยหงวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“ผมจะเอาจิวไปช่วยสัก 3 โรงนะครับ”

คุณท้าวใหญ่หัวเราะลึกลับ

“ไม่ต้องพ่อหลานชาย ช่วยป้าอย่างอื่นดีกว่า”

ดร.ดิเรกซึ่งนั่งเปรี้ยวปากมานานแล้วพูดขึ้นบ้าง

“หรือจะให้ผมช่วยละครแขกก็ได้นะครับคุณป้า ผมจะได้โทรเลขติดต่อกับท่าน
มหาราชจันทกุมาร ให้พระองค์ส่งคณะละครของพระองค์เดินทางมาโดยเครื่องบินพิเศษให้มาถึง
ก่อนวันที่ 20”

นายพัชราภรณ์พูดขึ้นบ้าง

“ให้พวกเราได้มีส่วนช่วยเหลือคุณป้าบ้างเถอะครับ”

“งั้นเรอะลูก ขอบใจมากพ่อพล แนนอนละ ป้าจะต้องขอให้ช่วย ซึ่งไม่เหลือบ่า
กว่าแรงอะไร”

คุณท้าวใหญ่บ้วนน้ำหมากลงกระโถน แล้วกล่าวกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสาม

“เสด็จ ๆ ทรงมีโครงการที่จะเชิญพระประยูรญาติ และมิตรสหายของท่านไปในงาน
คล้ายวันเกิดของฉันทน์ พวกข้าหลวง และมหาดเล็กเขาจะออกร้านกัน มีร้านอาหาร, เครื่องดื่ม
และการละเล่นต่าง ๆ เช่น ปาเป้าชิงรางวัล แข่งขันกอล์ฟวิบากสนามเล็ก ซึ่งล้วนแต่ไม่ต้องเสียเงิน
ทั้งนั้น ใครจะรับประทานอาหาร หรือเครื่องดื่ม หรือเล่นอะไรฟรีทั้งนั้น สำหรับเสด็จ ๆ จะออก
ร้านขนมเบี๊องญวน และขนมเบี๊องไทย งานนี้เสด็จ ๆ จะเชิญแขกราว 500 คน มหรสพที่กะไว้ก็มี
ละครรำกรมศิลป์หนึ่ง, โรงพิณพาทย์วงหลวงประดิษฐ์ ๆ แล้วก็อังกะลุง ฟ้อนม่านมยุรเชียงตาจาก
คุ้มเจ้าหลวงเชียงใหม่”

นิกรถามขึ้นเบา ๆ

“มหรสพเหล่านี้ เล่นวันตั้งศพหรือวันเผาศพครับ”

“โอ๊ย !” คุณท้าวใหญ่ร้องสุดเสียง “แล้วกัน แกไม่รู้เรื่องหรือ นี่งานวันเกิดของ
ฉันทน์ยะ ไม่ใช่งานฌาปนกิจศพฉันทน์ ฉันทน์ยังไม่ตายพ่อมหาจำเริญ”

“อ้อ เข้าใจละครับ” นิกรพูดเสียงละห้อยแล้วนั่งสัปหงกต่อไป

คุณท้าวใหญ่หันมายิ้มกับน้องสาวของท่าน

“พี่อยากจะให้เธอ และพวกหลาน ๆ ไปออกร้านในงานคล้ายวันเกิดของพี่ เธอจะ
ช่วยพี่ได้ไหม เพื่อให้งานได้ครึกครื้นขึ้นอีก”

คุณหญิงวาดซ่อนยิ้มไว้ในหน้า

“ร้านเดียวหรือสองร้านคะ”

“อู๊ย ร้านเดียวเท่านั้นแหละแม่วาด”

“คะ ร้านเดียวก็ดีเหมือนกัน ถ้าสองร้านน่ากลัวเหมือนเจิวแย้”

สองเจ้าคุณทำคายนพร้อม ๆ กัน 4 สหายหัวเราะก๊าก คุณท้าวใหญ่ยกมือชี้หน้า
น้องสาวของท่าน และแกล้งทำเป็นดู ทั้ง ๆ ที่ท่านเองกลืนหัวเราะแทบแย้

“เอ ไม่ได้การแล้วแม่วาด เจ้าคุณไม่ใช่เพื่อนเล่นล้อเลียนท่านยังงี้ใช้ได้หรือ
เหลวไหลใหญ่แล้ว เมียที่ขาดความเคารพัวใช้ไม่ได้นะจ๊ะ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ เห็นฟ้องทันที

“ยิ่งกว่านี้อีกครับคุณพี่ บางทีถึงกับเอาหัวล้านกระดาศใส่หัวเดินไปเดินมารอบบ้าน เพื่อล้อผมกับเจ้าคุณปัจจนิก ฯ”

คุณท้าวหัวเราะคิก ๆ

“อ้ายตาย ไปเอามาจากไหน ?”

เสี้ยหงวนพูดขึ้นทันที

“ผมใช้อ้ายแห้วไปซื้อที่ร้านทางสะพานเสี้ยวครับ อันละ 3 บาท คุณป้าเอาไปลองใส่เล่นสักอันซีครับ ผมยินดีให้ไว้เป็นที่ระลึก”

คุณท้าวใหญ่ทำหน้าที่กระเรียกระดาดชอบกล แล้วพูดกับน้องสาวของท่านต่อไป

“แม่वादปรึกษากับเจ้าคุณ และพวกเด็ก ๆ ลูกก็แล้วกัน ว่าควรจะทำร้านอะไรดี แล้วไปติดต่อกับพี่ พอวันอังคารหน้าจะได้ลงมือปลูกร้าน และแต่งร้านให้สวย ๆ เวลาปลูกร้าน 5 วันพอลมไป”

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น

“กะ ตกลง บางทีดิฉันจะออกร้านโยนห่วงกะ”

“อ้อ เข้าทีดีเหมือนกัน เสด็จ ฯ จะประทานรางวัลด้วยนะแม่वाद ร้านไหนแต่งสวยงามกว่าเพื่อน เสด็จ ฯ จะประทานถ้วย หรือโล่ให้”

ก่อนที่ใครจะพูดอะไรต่อไป เจ้าแห้วก็คลานเข้าเข้ามาในห้องรับแขก และรายงานให้คุณหญิงวาดทราบ

“รับประทานเสร็จแล้วครับ”

คุณหญิงวาดทำหน้าที่ชอบกล

“อะไรวะเสร็จ”

เจ้าแห้วยิ้มแห้ง ๆ

“รับประทานนั้นนะซีครับ ละม่อมให้ผมมาราบเรียนคุณหญิงว่าเสร็จแล้ว รับประทานผมก็ไม่ทราบเหมือนกันว่าอะไรเสร็จ”

คุณหญิงวาดตวาดแหว็ด

“โธ่ อ้ายเสงช่วย ออกไปถามนังม่อมเดี๋ยวนี้”

เจ้าแห้วรีบคลานออกไปจากห้องทันที สักครู่ก็คลานเข้ามาอีก ยกมือไหว้แล้วรายงานให้คุณหญิงทราบอย่างนอบน้อม

“รับประทาน อาหารตั้งโต๊ะเสร็จเรียบร้อยแล้วครับ”

คุณหญิงวาดพยักหน้ารับทราบ หันมาทางพี่สาวร่วมสายโลหิต

ของท่าน

“เชิญไปที่ห้องรับประทานอาหารเถอะคะ คุณพี่คะ ได้เวลาทานอาหารค่ำกันแล้ว
เชิญซีคะ ง่าเชิญทุก ๆ คน”

นิกรเป่าแตรเดี่ยวสัญญาณกินข้าวเสียงลั่น

“ตะลาแเร ตี้ตูแเร ตะลาแเร ตีลาแเร ตะลาแเร ตี้เต ตี้เต ตะลาแเร ตี้ตูแเล ตะลาแเร
ตี้เต ตี้เต ไปไว้ว พวกเรา เจี้ยพรีบเลย อ้ายเสื่อเอาวา”

**ในที่สุด ก็ถึงวันคล้ายวันเกิดครบรอบปีที่ 6 ของคุณท้าวองแก่นางภักดี หรือคุณ
ท้าวใหญ่สุภาพเสถียรบรรดาศักดิ์ที่อยู่ในรั้วในวังมาแต่เด็กแต่เยาว์ เคยรับราชการม 3 แผ่นดินแล้ว
ตั้งแต่วัยธเฒ่าองค์พระปทุมการราชเจ้า, สมเด็จพระมงกุฎเกล้า ฯ และสมเด็จพระปกเกล้า ฯ เคย
เป็นต้นตำหนักของสมเด็จพระทัฬหวัฒนเกล้า**

คุณท้าวใหญ่เป็นผู้ที่กว้างขวางในวงสังคมชั้นสูง พวกเจ้านายข้าราชการชั้นผู้ใหญ่
รู้จักคุ้นเคยกับคุณท้าวใหญ่เป็นอย่างดี คุณหญิงคุณนายใหญ่ ๆ โด ๆ หลายคนเคยเป็นเด็กของคุณ
ท้าวมาแล้ว

งานนี้เป็นงานใหญ่มาก เสด็จ ฯ ทรงจัดขึ้นที่วังของพระองค์ รีมแม่น้ำเจ้าพระยา
ตอนสามเสน เสด็จ ฯ โปรดปรานคุณท้าว มาก จึงทรงเป็นเจ้าของในงานนี้ และประทานค่าใช้จ่าย
สำหรับงานถึง 50,000 บาท

พอพลบค่ำ แสงไฟในวังสว่างไสวไปทั่วบริเวณ ตามต้นไม้มีโคมไฟต่าง ๆ ลี
ห้อยระย้า ประดับประดาธงทิวที่สนามใหญ่หน้าตำหนัก และที่เขื่อนริมน้ำเต็มไปด้วย
ร้านอาหารเครื่องคี่ม และร้านอาหารนันทต่าง ๆ ผู้เล่นไม่ต้องควักกระเป๋าเลย แต่มีหวังได้ข้าวของ
อันมีค่าซึ่งของรางวัลบางชิ้นราคานั้นพันก็มี พวกมหาดเล็กข้าหลวงเดิม และปัจจุบันต่างออกร้าน
ในงานนี้โดยทุนส่วนตัวของตัวเอง คุณท้าวใหญ่ปลาบปลื้มใจเหลือที่จะกล่าว วันนี้เป็นวันที่ท่านมี
ความสุขที่สุด ท่านได้รับของขวัญไม่ต่ำกว่าร้อยชิ้น ซึ่งมีตรุษสหาย และท่านผู้ใหญ่ที่นับถือส่งมาให้
นอกจากนี้ยังมีกระเช้าสดมากมายพร้อมด้วยบัตร และโทรเลขจดหมายอวยพร

คุณหญิงวาดออกร้านเครื่องคี่ม และอาหารว่าง ร่วมมือกับเจ้าคุณปัจฉิมนี้ก ฯ และ
เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ โดยมีนันทา, นวลลออ, ประภา และประไพเป็นคนเสิร์ฟ

ดร.ดิเรกกับเพื่อนทั้งสามตั้งกระโจมบรรเทาทุกข้ออยู่ข้างร้านคุณหญิงวาด รับทำ
การปฐมพยาบาลช่วยเหลือผู้ที่มาในงาน และเกิดป่วยไข้ไม่สบายขึ้น

งานนี้มีแต่ผู้ดีล้วน ๆ และผู้ดีชั้นสูงเสียโดยมากเป็นผู้ที่มีอายุเข้าเขตชราภาพแล้ว
นับตั้งแต่พระบรมวงศานุวงศ์ ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ทั้งฝ่ายทหารตำรวจ และพลเรือน พ่อค้าคหบดี
ชาวต่างประเทศ ข้าราชการบำนาญชั้นเจ้าพระยา และพระยาพานทอง

บรรดาแขกผู้มีเกียรติต่างพากันเดินเที่ยวเตร่ ชมร้านต่าง ๆ รอบวังภายในอาณาเขตรั้วรอบขอบชิดไม่ต่ำกว่า 10 ไร่ ซึ่งนับว่ากว้างใหญ่มาก ใครหิวก็แวะรับประทานอาหารร้านใดร้านหนึ่งตามความพอใจ ฟรีบาร์อยู่ทางด้านขวาของตำหนัก มีพลอร์กลางแจ้ง และดนตรีลีลาศของสุนทราภรณ์โดยเฉพาะร้านการพนันต่าง ๆ มีคนแน่นตลอดเวลา โยนห่วง, ตกเบ็ด, บิงโก, ปาเป้ามีพร้อม

ร้านอาหาร “วาดประสิทธิ์” ของคุณหญิงวาดอุณหานาฝากั่งตลอดเวลา มีเครื่องดื่มทุกชนิด เบียร์แช่เย็น ส่วนของว่ามีข้าวต้มแข็ง, ทอดมันปลาทราย, ขนมป่นสับ, เมี่ยงลาว, แหนม, มันทอด และไก่สามอย่าง คือถั่วลิสงคั่วกับตะไคร้ และจึงผสมเกลือป่นพริกขี้หนูนิดหน่อยสำหรับเกล็ดมเบียร์

โดยเฉพาะกระโจมบรรเทาทุกข์ของคณะ 4 สหาย มีเครื่องขยายเสียงติดตั้งซึ่งนิกรรับหน้าที่เป็นโฆษก พล, นิกร, เสี่ยหงวน และเจ้าแห้วแต่งกายแบบประเพณีไทย นุ่งผ้าโจงกระเบนสวมถุงเท้ารองเท้า เสื้อชั้นนอกคอตั้ง กระดุม 5 เม็ด ดร.ดิเรกคนเดียวแต่งสากลสวมเสื้อนอก

ท่ามกลางแขกผู้มีเกียรติในราว 600 คน โฆษกของกองบรรเทาทุกข์กำลังพูดไมโครโฟนอย่างฉาดฉาน

“ท่านทั้งหลาย ถ้าท่านปวดหัวตัวร้อน รากเลือดแดงท้อจิ้น ท้องเฟ้อเรอเหม็นเปรี้ยว เป็นไข้, ปวดท้อง, ปวดฟัน เป็นลม หรือเมาเหล้ามากเกินไปโปรดแวะมาที่กระโจมบรรเทาทุกข์ของเรา เร่เข้ามาครับไม่ต้องเกรงใจ ค็อกเตอร์ดิเรกนายแพทย์เรื่องนามอยู่ประจำที่นี่ไม่ต้องเสียค่าป่วยการค่าน้ำร้อนน้ำชา

ใด ๆ ทั้งสิ้น เร่เข้ามา เร่ว ๆ ๆ ๆ ๆ ง่า – ฮัลโหล คุณกระโปรงสีฟ้าคนนั้นนะ ผมรู้สึกว่าคุณปวดศีรษะไม่ใช่หรือครับ แวะเข้ามาทานยาเสียก่อนซีครับ อ้าว – พุดดี ๆ ให้มะ هنگได้”

“เฮ้ย !” ดร.ดิเรกคุณนิกร “ถ้าปากนั้นก็ปิดเครื่องเสียทีเถอะวะหนวกหูกจะตายแล้ว ไม่จำเป็นต้องโฆษณาเลย ป้ายเรามีบอกแล้ว”

กิมหงวนหัวเราะหึ ๆ

“อ้ายกรนี่น่าจะทำงานตามบริษัทขายยา”

นิกรยักคิ้วแผล็บแล้วพูดไมโครโฟนอย่างคล่องแคล่ว

“ยาพญาแรด แก้วปวดหัวตัวร้อนเป็นไข้ระงับอาการปวดทุกชนิด พญาแรดมีรสหวาน ไม่ขมไม่ขื่นไม่บีบหัวใจ กินพญาแรดไม่หายต้องกินนอแรดผสมขี้แรดหายเด็ดขาด ชะโอ งโงงโงย ชะโอ้งโง้งโง้ย พญาแรดแก้ไข้ กินได้ทั้งชายหญิง ยาของเขาดีจริงยิ่งกว่าของใคร แก้วปวดหัวตัวร้อน แก้วโรคนอนไม่หลับ ทั้งเป็นยาระงับความปวดให้หายได้ ผสมน้ำประปาทาแก้

ฟกซ้ำ หยอดตาเป็นประจำทำให้ตาแฉะมึน หรือจะทารองเท้า สีขาก็ส่าย ไม่ใช่ยาเฮงชวย ขอให้
ท่านลองใช้ สรรพคุณร้อยแปด พญาแรดเครื่องหมาย ขอให้ท่านทั้งหลายจำไว้ เอ้อ... ซ้ำๆ
น่าชา น้อยแม่”

ดร.ดิเรกยกมือเกาศีรษะ เดินเข้าไปหานายจอมทะเล้นแล้วเอื้อมมือปิดสวิทช์เครื่อง
กระจายเสียง เอ็ดตะโรนิกรเสียงลั่น

“ที่นี่ไม่ใช่ที่โฆษณาขายยาไว้ย”

นิกรหัวเราะ

“เปล่า มันซ่อมพุดเล่น ๆ เตรียมไว้ถ้ายากจนลงเมื่อไร มันจะได้ขายยาพญาแรด
ของมัน”

“น้อยแม่ แก่เป็นหมอริ”

นิกรยิ้มแห้ง ๆ

“ถึงไม่ใช่หมอกันก็ทำยาขายได้จะยากเย็นอะไรวะ”

“ยาพญาแรดของแกนะหรือ”

“เออ”

“ส่วนผสมมีอะไรบ้างวะ” ดร.ดิเรกพุดพลาถหัวเราะพลาถ

“ไม่ต้องผสม มันใช้ยาเอสไปลินเบเยอร์ เอาหมึกดำทาเข้าหน่วยที่เม็ดยา แล้ว
ขายแก่ประชาชนเม็ดละบาทเท่านั้นก็ได้กำไรหวาน ๆ”

ดร.ดิเรกอดหัวเราะไม่ได้

“อีกหน่วยตำรวจเขาก็คงจับเอาแกไป โดยตั้งข้อหาเป็นหมอเถื่อน และขายยาโดย
ไม่มีใบอนุญาต”

นิกรลุกขึ้นเดินตามนายแพทย์หนุ่มมานั่งร่วมกับพล และเสียงหวนที่หน้ากระโจม
มองดูคุณหญิงที่มาจับคุณป้า หรือคุณอาคุณลุงของหล่อนตั้งแต่หัวค่ำจนกระทั่ง 20.00 น.เศษ ยังไม่
มีใครมาที่กระโจมบรรเทาทุกข์เลย

หญิงสาวรูปร่างแน่นน้อยโยบหน้างามแล้มคนหนึ่งเดินเข้ามาที่กระโจมบรรเทา
ทุกข์ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส หล่อนสวมเสื้อกระโปรงราตรีชุดสีกลีบกุหลาบตกแต่งหน้า และผม
งามหรู

ดร.ดิเรกรับลุกขึ้นต้อนรับหล่อนทันที

“เชิญครับ คุณไม่สบายเป็นอะไรไปครับ โปรดบอกผม”

หล่อนหัวเราะเสียงใส

“เปล่าค่ะ ดิฉันสบายดีเสมอ”

นิกรพุดเสริมขึ้น

“ถ้ายังงั้นคุณเป็นนางพยาบาล และจะมาช่วยเราบรรเทาทุกข์ประชาชนกระมังครับ
หน้าตาคุณบอกชัด ๆ ว่าคุณเป็นนางพยาบาล”

“มิได้ค่ะ ดิฉันเป็นข้าหลวงเสด็จ ฯ”

อาเสี่ยวว่า “เสด็จไม่เห็นเสด็จเลยครับ ถ้าเสด็จพวกเราก็จะตามเสด็จ ให้เสด็จเด่า
ไปเลย”

หญิงสาวเปลือยตัวหัวเราะคิก

“ง่า ไครคะชื่อคุณพล พัทธราภรณ์”

อ้ายเสื่อรูปหล่อยิ้มแป้น

“ผมเองครับ”

หล่อนหันมายิ้มให้พล และส่งนามบัตรสีขาวฉบับหนึ่งให้เขาอย่างนอบน้อม “คุณ
ทำวอนงค์นาถใช้ให้ดิฉันนำนามบัตรมาให้คุณค่ะ”

พลก้มศีรษะเล็กน้อย

“ขอบคุณครับ เท่านั้นหรือครับ”

“ค่ะ ดิฉันลาละค่ะ จะต้องรีบไปถวายงานเสด็จ”

“เสี่ยวครับคุณ” เสี่ยวหงวนพูดขึ้น “เสด็จ ฯ นะท่านยังสาวอยู่หรือครับ แล้วก็
หน้าตาของท่านเป็นยังไงกรุณาบอกให้ทราบหน่อยเถอะครับ”

นางข้าหลวงอมยิ้ม

“74 แล้วค่ะ”

“ไอ้ย่า” กิมหงวนคราง “คราวย่า หรือยายผม หน้าตาเป็นยังไงครับ กรุณาบอก
ให้ผมทราบบ้าง”

“เสด็จ ฯ ขาวท้วมค่อนข้างเตี้ยค่ะ ทรงฉลองพระเนตรตลอดเวลาสังเกตได้ง่าย
หรือค่ะ ประเดี๋ยวท่านจะเสด็จลงมาแล้ว”

“อ้อ ขอบคุณครับ”

นางข้าหลวงเดินกระตุ้งกระตุ้งไปจากกระโจมบรรเทาทุกข์ ดร.ดิเรกกล่าวถามพล
ทันที เขาสนใจนามบัตรมากกว่านางข้าหลวง

“คุณป้าท่านเขียนหลังนามบัตรว่าอย่างไรวะ อ่านให้อีฟงหน่อยซิ”

นายพัชราภรณ์พลิกดูด้านหลังนามบัตรของคุณท้าว แล้วอ่านข้อความในนั้นให้
เพื่อเกลอของเขาฟังดัง ๆ

หลานรัก

ขอให้พวกเจ้าสังวรกีริยามรยาท

ให้มาก เสด็จ ฯ จะลงประพาสร้าน

ต่าง ๆ เดียวนี้แล้ว

“ใหญ่”

4 สหายต่างมองไปยังตำหนัก และหันมามองดูหน้ากัน ดร.ดิเรกกับนิกร และเสี่ย
หงวนยิ้มแห้ง ๆ ความยุ่งยากลำบากใจเกิดขึ้นทันที

“แย่ะ ไว้ยพล” กิมหงวนพูดด้วยความวิตก “กันเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ไม่เคย
เฝ้าเจ้านายเลย ไม่รู้ว่าจะทูลกับท่านว่าอย่างไร”

พลหัวเราะ

“เถอะน่า ท่านคงไม่ถือหรือถ้าเราพูดไม่ถูกต้อง”

อาเสี่ยนั่งคิด

“ใช้คำแทนตัวเราว่าอย่างไรวะ”

“ท่านเป็นพระเจ้าบรมวงศ์เธอ เป็นพระธิดาของพระเจ้าแผ่นดินต้องใช้คำแทนตัว
เราว่าข้าพระพุทธเจ้า”

ดร.ดิเรกลืมตาโพล่ง

“ใช้ว่ายังงั้นนะ ข้าพระพุทธเจ้า”

พลแยกเขี้ยว

“ข้าพระพุทธเจ้าจะหมอบ ไม่ใช่ข้าพระพุทธเจ้า นั่นเพลงข้าวอไว้ย”

ดิเรกถอนหายใจเฮือกใหญ่ ขมวดคิ้วย่นในท่าตริตรอง

“มายก๊อด ฝรั่งพูดไม่เป็น ต้องพูดแบบราชาศัพท์เสียด้วย”

นิกรทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“กันก็พูดกับเจ้านายไม่เป็นเหมือนกัน เอาจังดีกว่า ถ้าพระองค์เสด็จเข้ามาใน
กระโจมพยาบาล กันจะแกล้งทำเป็นใบ้พูดไม่ได้”

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

“เออ เข้าทีไว้ย แยกทำเป็นใบ้ดีแล้ว ส่วนกันถ้าพระองค์รับสั่งถามอะไร กัน
จะทำเป็นจินตึงเพ็งมาจากเมืองจินพูตไทยไม่เป็น ใจภาษาจีนกับท่าน ท่านก็คงไม่รับสั่งกับกัน”

ดร.ดิเรกกลืนน้ำลายเอือก

พลตบหลังนายแพทย์หนุ่มเบา ๆ

“พูดไม่เป็นพูดครับผมกับท่านก็ได้เนี่ย สำหรับกันพอจะเพ็ดทูลได้บ้าง คงไม่
ลำบากอะไรนัก”

“ออไรน์ ออไรน์ เป็นอันว่าไอจะพูดกับพระองค์อย่างธรรมดาที่เราพูดกับผู้ใหญ่
โอ.เค.” แล้วดิเรกก็หันมาทางเจ้าแห้วซึ่งยืนอมยิ้มอยู่ข้างหลังเขา “เฮ้ ... อ้ายแห้ว แยกพูดกับเจ้านาย
ได้ไหมวะ”

เจ้าแห้วตอบโดยไม่ต้องคิด

“หวานเลยครับ”

“ฮ่า? มานั่งสิ มานั่งนี่”

เจ้าแห้วเดินเข้ามานั่งบนเก้าอี้ข้างนายแพทย์หนุ่ม

“รับประทานไม้มากินี่ครับ คุณหมอ”

พลหมั่น ไล่เจ้าแห้วเต็มทนก็ลุกมานั่งข้างเจ้าแห้วแล้วกล่าวถามเจ้าแห้วทันที

“แกลองพูดให้ฉันฟังสิ สมมติว่าท่านเสด็จมาที่นี่ และรับสั่งถามแกว่าชื่ออะไร แก จะกราบทูลท่านว่าอย่างไร”

“รับประทานผมก็กราบทูลว่า กระผมชื่อ นายแห้วขอรับ”

“อู” พลอุทานสั้น “อย่างนี้แกพูดกับคนธรรมดาโวย ไม่ใช่พูดกับเจ้า”

เจ้าแห้วยิ้มเจื่อน ๆ

“รับประทานอย่างนั้นผมพูดไม่ได้หรอกครับ ถ้าเสด็จมาที่นี่รับประทานผมจะเสียดไปให้พันท่าน”

พลหัวเราะ

“คุยดีนัก ฉันนึกว่าแกพูดกับเจ้านายได้เสียอีก ที่แท้ก็เหลว”

“ปู่ไซ้ รับประทานผมเคยเล่าเรียนมาเมื่อไรละครับ ในรั้วในวังก็ไม่เคยอยู่ถึงแม้ว่า คุณยายผมเป็นคุณจอมก็ตาม”

กิมหงวนสะดุ้งเหมือนถูกเข็มแทง หันควับมาทางเจ้าแห้วทันที

“ยายแก่นะเธอจะเป็นคุณจอม จอมอะไรวะ”

“จอมปลวกยังงี้ละครับ” แล้วเจ้าแห้วก็หัวเราะชอบใจ

ทันใดนั้นเอง ที่หน้าพระตำหนักมีแสงแฟลชไลท์ปรากฏขึ้น เสด็จ ๆ พระองค์ ทิพย์เสด็จลงมาแล้ว โดยมีคุณท้าวอนงค์นำตามเสด็จอย่างใกล้ชิด พวกช่างภาพหนังสือพิมพ์ต่าง รุมล้อมกันถ่ายพระฉายาลักษณ์ของพระองค์ และถ่ายรูปคุณท้าวใหญ่

“เฮ้ย ๆ” นิกอรุทาน “เสด็จแล้วโวย ว่า กลุ่มใจเสียแล้ว รู้ยังงี้ไม่ยกมา เราพูดกับท่านไม่ถูกก็ขายหน้าคนอื่นเขา เรื่องเจ้านายกันไม่เคยเลย ถึงแม้ทวดของกันเป็นเสด็จในกรมก็ตาม”

ดิเรกหัวเราะ

“กรมอะไรโวย”

“กรมหลวงนครเขมมยังงี้ละ หรือเรียกสั้น ๆ ว่ากรมเวียง จำหน่ายของเก่าสารพัด ราคาย่อมเยา มีดพร้า กะทำขวาน ครกกะบาก สากกระเบือมีพร้อม ใครอยากจะได้อะไรก็ต้องไปที่วังเสด็จทวดของกัน”

การสนทนาสิ้นสุดลงเมื่อคุณหญิงวาดพาตัวเดินเข้ามาที่กระโจมปฐมพยาบาล
วันนี้คุณหญิงแต่งกายหรูหรามาก แต่งชุดไทยชั้นยกลายทอง พอกเครื่องเพชรเต็มตัวราวกับร้าน
ขายเครื่องเพชร ต่างหูเพชรของท่านเพชรลูกข้างละ 4 กระรัต ต้องแสงไฟเป็นประกายรุ่งโรจน์

กิมหงวนแลเห็นเข้าก็กล่าวทัก

“เชิญครับ แหม คุณอาวันนี้กระตุงกระตึงขึ้นอีกนะครับ”

“อู๊ย เดี่ยวแม่ค่าเลยอายปรตนี้ งานสำคัญอย่างนี้ก็ต้องแต่งตัวให้มันเหมาะสมกับ
กาลเทศะซิวะ ผู้ที่มาในงานล้วนแต่เจ้าใหญ่โตทั้งนั้น ยังไงพ่อดิเรก กระโจมปฐมพยาบาลของ
เธอมีใครมารับความช่วยเหลือหรือเปล่า”

นายแพทย์หนุ่มหัวเราะเบา ๆ

“ยังเลยครับ ผมคิดว่าคิก ๆ คงจะมี”

คุณหญิงวาดมองดู 4 สหาย

“ใครจะกินอะไรที่ร้านก็ผลัดเปลี่ยนกันไปกินซี หรือให้เจ้าแห้วไปเอามาก็ได้
ทอดมันปลาทรายกำลังร้อน ๆ เชียวลูก เบียร์ที่แช่ไว้ก็กำลังเย็นเจี๊ยบ”

นิกรถอนหายใจหนัก ๆ

“กลุ่มใจครับ กินไม่ลง”

“กลุ่มใจตะหวักตะบวยอะไรกันวะ คูชี ทำสะลิมสะลือยังงี้ก็ไม่รู้ คุณอาผู้ชาย
ท่านให้อามาเตือนพวกแก้วว่า เสต็จ ๆ เสต็จลงมาจากตำหนักแล้ว ถ้าแวะมาเยี่ยมกระโจมบรรเทา
ทุกข์ละก้อ ระวังตัวหน่อยนะ จะเพ็ดทูลอะไรต้องใช้คำพูดให้ถูกต้อง ม่ายยังงั้นขายหน้าผู้ที่ติดตาม
เสต็จมา เขาจะว่าเราไม่รู้จักรับธรรมเนียมพูดกับเจ้านายก็ไม่เป็น”

นายจอมทะเล้นจู้ปาก

“นั่นนะซีครับ ผมถึงนั่งสะลิมสะลืออยู่อย่างนี้เพราะกลุ่มใจ ง่า ผมจะแกล้งทำ
เป็นไบนะครับ แล้วอายหงวนมันจะแกล้งทำเป็นเจ๊กเงินใหม่เพิ่งเข้าเมืองไทย พุดภาษาไทยยัง
ไม่ได้”

“อู๊ยตาย เอาละซี แกคนคิ ๆ จะกลายเป็นคนไบ้ได้อย่างไร คุณป้าท่านจะต้องทูล
เสต็จ ๆ ว่าแกเป็นหลานของท่านถึงพ่อหงวนก็เหมือนกัน”

อาเสี่ยทำตาละห้อย

“โธ ผมพูดราชาศัพท์ไม่เป็นจริง ๆ ครับ”

คุณหญิงวาดหัวเราะ

“เถอะน่า พยายามพูดให้น้อยก็แล้วกัน ท่านรับสั่งถามก็ทูลแต่เพียงว่าพะยะคะ
พะยะคะ เท่านั้นพอแล้ว”

“ว่า” เสี่ยหงวนคราง “เพื่อนทานรับสั่งถามผมว่าเอ็งเป็นหมาไซ้ใหม่วะ ผมก็ต้อง
พะยะคะนะซีครับ”

คุณหญิงวาดอดหัวเราะไม่ได้

“ก็ทูลท่านว่า เปล่าพะยะค่ะ”

กิมหงวนนิ่งนึก สักครู่ก็คิดมือเปื้อแล้วหัวเราะก๊าก

“โอ๊ย ยังงั้นผมพูดกับท่านได้ละครับ เฮ้อ โลงใจไปที ยังไง ๆ ผมก็ขี้มเข้าไป
อ้อมแอ้มพะยะค่ะ”

คุณหญิงวาดกล่าวกับ 4 สหาย

“พลมันพูดราชาศัพท์ และเคยเฝ้าเสด็จ ๆ ซึ่งเสด็จ ๆ ทรงรู้จักดีแล้ว ถ้าท่านเข้ามา
ในกระโจมบรรเทาทุกข์ ก็ให้เจ้าพลคอยทูลท่านก็แล้วกัน พ่อดิเรกคอยเลี้ยง ๆ หลบ ๆ หน่อย แต่
ว่าเสด็จ ๆ นะท่านเป็นนักประชาธิปไตยคนหนึ่งไม่มีใครถือพระองค์หยอก อ่าไปละนะ จะไปเตรียม
ตัวรับเสด็จ ๆ” พูดยบท่านก็เดินกลับไปร้าน “วาดประสิทธิ” ของท่าน

**ณ บัดนี้ เสด็จพระองค์ทิพย์กำลังเสด็จเยี่ยมร้านค้าต่าง ๆ ของพวกมหาดเล็กข้าหลวง
และบรรดาผู้เฝ้าเรือนับถือพระองค์ท่านร่วมมือกันจัดงานนี้ขึ้น เสด็จ ๆ ทรงป้าที่ร้านป้าป้า
และรับสั่งกับเจ้าหน้าที่ประจำร้านอย่างสนุกสนาน มีผู้ตามเสด็จเกือบ 10 คนล้วนแต่ นายทหารชั้น
ผู้ใหญ่ นายตำรวจใหญ่ พ่อค้าใหญ่ ใหญ่ ๆ ทั้งนั้น เจ้าคุณคุณหญิงคุณนายอีกหลายคน เสด็จ ๆ มี
ข้าหลวงมหาดเล็กเรือนนอกคือผู้ที่อยู่นอกวังมากมาย พระองค์เป็นเจ้านายฝ่ายในที่มิพระทัยโอบ
อ้อมอารีมาก**

เสด็จพระองค์ทิพย์เสด็จตรงมาทางกระโจมบรรเทาทุกข์แล้ว 4 สหายกับเจ้าแห้ว
รีบลุกขึ้นยืน ต่างก้มลงมองดูเครื่องแต่งกายของตนเอง เพื่อไม่ให้มีอะไรบกพร่อง นิกรซ่อมถวาย
คำนับจนกระทั่งคนที่ผ่านไปมาต้องหยุดมองดูนายจอมทะเล้นอย่างแปลกใจ

ดร.ดิเรกกล่าวถามพลเบา ๆ

“เราร้องข่าวพร้อม ๆ กันดีไหม”

พลทำหน้าที่กระเรียกระดากชอบกล

“ไม่ต้อง อยู่เฉย ๆ เอะ กันจะเป็นคนกราบทูล ทำนองข่าววอนนะ สำหรับใน
หลวง และพระบรมราชินีท่านั้น”

นายแพทย์หนุ่มขี้มแห้ง ๆ

“ถ้ายังงั้นร้องเพลงชาติถวายดีไหม”

“ไม่ต้อง” พลพูดเสียงยานคาง “กันบอกให้แกอยู่เฉย ๆ ก็อยู่เฉย ๆ โน่น เสด็จ
มาแล้ว แวะเข้าไปในร้านเครื่องคิมแล้ว”

นิกรแสดงท่าทางอึดอัดใจอย่างยิ่ง เขาพูดกับกิมหงวนเบา ๆ

“ลองซ่อมกันหน่อยเถอะวะ สมมติว่าแกเป็นเสด็จ”

อาเสี่ยขี้มออกมาได้

“เออ จริงนะ แล้วประเดี้ยวแกเป็นเสด็จบ้าง เอละนะ อะแฮ้ม” แล้ว
กิมหงวนก็เดินวนเวียนไปมา วางท่าทางให้สมกับเป็นเจ้านายฝ่ายใน มองลอดแว่นจ้องดูนิกรบิ
เสียงพูดให้เหมือนผู้หญิงแก่ ๆ คนหนึ่ง “ขอบใจมาก ขอบใจที่มาช่วยงานคุณท้าวใหญ่ซึ่งเท่ากับ
เป็นงานของฉัน พ่อหนูคนนี้ชื่ออะไรจ๊ะ”

พลกับคร.ดิเรก และเจ้าแห้วพากันมองดูอาเสี่ย และนิกรอย่างแปลกใจ ยิ่งกว่านี้ผู้
ผ่านไปมายังหยุดดูด้วยเข้าใจว่าที่กระโจมบรรเทาทุกข์มีการแสดงจำอวด

“พะยะคะ บารมีปกเกล้าสิ้นกระหม่อมเหนือหัว”

อาเสี่ยแยกเขี้ยว

“ถามว่าชื่ออะไรตอบเสียก่อนซีโว้ย” ง่า เธอชื่ออะไรจ๊ะ”

“ชื่อนิกร การุณวงศ์ พะยะคะ”

“อ้อ รูปก็งามนามก็เพราะ เธอเป็นลูกเต้าเหล่าใครยะ”

“ว้า” นิกรตรง “พูดไม่ถูกโว้ย ถามแต่ชื่อก็แล้วกัน ถ้าท่านรับสั่งถามมากมาย
กว่านี้ต้องให้อ้ายพลกราบทูลท่านแทนกัน เอละ ใช้ได้แล้ว กันจะเป็นเสด็จบ้าง ดึงต่างว่าเสด็จ
เข้ามาในร้านนี้”

นิกรทำเดินหลังค่อมซ่อนตามองไปรอบ ๆ บริเวณ

“แฮะ แฮะ ฮี ฮี วันนี้ข้าสนุกมาก ข้ามีความสุข ข้าสบายใจ

แฮะ แฮะ”

พลหัวเราะก๊าก

“นี่มันขยแ่มมดโว้ย เสด็จท่านไม่ทรงพระสรวลแฮะ แฮะ ฮี ฮี อย่างแห่รอก”

นิกรพยักหน้า แล้วก็สะดุ้งเฮือกเมื่อแลเห็นผู้ลากมากดีหลายคนยืนจับกลุ่มอยู่บน
ถนนหน้ากระโจมบรรเทาทุกข์ คร.ดิเรกใช้เวลาอันเล็กน้อยศึกษาหาความรู้กับนายพัชราภรณ์

“เราใช้คำแทนตัวเราว่าข้าพเจ้า ทีนี้คำแทนพระองค์ท่านล่ะ”

พลว่า “ก็ต้องเรียกท่านว่า ได้ฝ่าพระบาท”

“อไรน์ คำรับใช้ว่าพะยะคะ เอละ กันพอจะพูดกับท่านได้บ้างถ้าจำเป็นต้องพูด
เตรียมตัวโว้ย เสด็จออกจากร้านเครื่องคิมแล้ว”

4 สหายกับเจ้าแห้วต่างยืนเป็นแถวหน้ากระดานเรียงเดียว ในเวลาเดียวกันนั่นเอง
คุณหญิงวาดก็พาเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และเจ้าคุณปัจจนิก ๆ มาที่กระโจมบรรเทาทุกข์คอยรับเสด็จ
ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามเสด็จทรงรู้จักดีแล้ว เพราะเคยมาเฝ้าที่วังบ่อย ๆ

เสด็จพระองค์ทิพย์ตรงเข้ามาที่ร้านบรรเทาทุกข์ของนายแพทย์หนุ่ม พร้อมด้วย
ผู้ติดตาม 4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ และเจ้าแห้วต่างถวายคำนับทันที คุณหญิงวาดถวายคำนับในท่า
ถอนสายบัวงดงามมาก ช่วงภาพหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งถ่ายรูปไว้ได้

“สวัสดิ์เพคะ” คุณหญิงกราบทูลอย่างแหม่มซ้อย

“โอ แม่วาด นี่ร้านแม่วาดหรือจะนี่ เจ้าคุณทั้งสองก็มาด้วย น่าชื่นใจเหลือเกิน” รับสั่งยิ้ม ๆ “สวัสดิ์จะทุก ๆ คน ขอให้สนุกสนานกันเต็มที่นะวันนี้เป็นวันครบ 6 รอบของแม่ใหญ่เขา ฉันตั้งใจจริง ๆ ที่ฉันได้จัดงานวันเกิดของแม่ใหญ่ได้ดีที่สุด สบายดีหรือจะเจ้าคุณ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ อมยิ้ม

“พะยะค่ะ”

นิกรพลอดตัวลุกขึ้นดั่ง ๆ

“เฮ้ พูกรับท่านไม่ยากอะไรเลยนี่หว่า”

ทุกคนหันมามองคุณนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว คุณท้าวใหญ่ขบกรามกรอดนัยน์ตาที่มองคุณนิกรนั้นเขียวปัดและโตเกือบเท่าไข่ห่าน เสด็จ ๆ ทอดพระเนตร 4 สหายอย่างแปลกใจ แล้วพระองค์ก็จํานายพัชรภรณ์ได้

“อ้อ นึกว่าใคร พลนี่เอง หมู่นี้แหกหน้าไปไม่มาเยี่ยมเยือนฉันบ้างเลย เรื่องสวนที่บางมดที่ฉันสั่งให้แกช่วยติดต่อกับเจ้าของเขา ได้ความว่าอย่างไรหา ฉันรอฟังข่าวมาเดือนกว่าแล้ว”

“ข้าพระพุทธเจ้าไปได้ติดต่อกับเจ้าของสวนแล้วพะยะค่ะ” พลทูลอย่างคล่องแคล่ว “นายช่วงเขาว่าถ้าได้ฝ่าพระบาทมีพระประสงค์แล้ว เขาขอประทานสองแสนห้าหมื่นขาดตัว”

“อ้อ แล้วทำไมแกไม่มาบอกกับฉันล่ะ เจียบไปเลย”

นายพัชรภรณ์หัวเราะเบา ๆ

“ได้ฝ่าพระบาทรับสั่งกับข้าพระพุทธเจ้าว่า ถ้าราคาสูงกว่าสองแสนก็ไม่ตกลง และไม่ต้องให้ข้าพระพุทธเจ้ามาฝ่ากราบทูล”

“เออ จริง ๆ ฉันลืมไป” รับสั่งจบก็ทรงพระสรวลหันพระพักตร์มาทางคุณท้าวใหญ่พระสหายรักของพระองค์ “หลานชายแม่ใหญ่สง่าภาคภูมิดีมาก”

คุณหญิงวาดกราบทูลเสริมขึ้น

“เหมือนแม่เพคะ”

เสด็จอ้าพระโอษฐ์

“อู๊ย แม่วาดเอาอะไรมาพูดก็ไม่รู้ เขาเหมือนคุณพ่อเขาออกจะตายไปไม่เหมือนเธอสักนิด”

“ไม่เหมือนหรือกเพคะ ศีรษะก็ไม่ล้าน หม่อมฉันว่าเหมือนดิฉันมากกว่า”

เจ้าคุณปัจฉิมนี้ ๆ ทำหน้าชอบกล เสด็จทรงพระสรวลเบา ๆ แล้วทอดพระเนตรนิกรกับเสี่ยวหวน และคร.ดิเรก

“พอสามคนนี้นะใครล่ะ แม่ใหญ่”

คุณท้าวอนงค์นาค ๆ กราบทูลทันที

“หลานหม่อมฉันเพคะ คนนี้นิกรลูกชายเจ้าคุณวิจิตร ๑ อย่างไรเพคะ”

“โอ้” เสด็จ ๑ ทรงอุทานดัง ๆ “นี่นะเรอะนิกร เพิ่งได้เห็นหน้าค่าตาวันนี้เอง เออเนาะ หน้าตาเข้าที่คี่นี้ ผิวพรรณก็คี่”

นิกรยิ้มเอียงอายหน้าแดงกล้า ยกแขนทั้งสองข้างแกว่งไปมา เสด็จหันพระพักตร์มาที่เจ้าคุณปัจจนิก ๑

“ลูกเขยของเจ้าคุณ ดูท่าทางสุภาพเรียบร้อยมากทีเดียว”

“พะยะค่ะ เรียบร้อยพะยะค่ะ”

“แล้วคนไหนล่ะหมอดิเรกเขยใหญ่ของเจ้าคุณ” ทรงชี้พระหัตถ์ไปที่เสี่ยหงวน “คนนี้ใช่ใหม”

อาเสี่ยหัวเราะ

“ไม่ใช่ผมหรือครับคุณแม่ เกล้ากระหม่อมข้าพระพุทธเจ้าเป็นหลานครับผมขอเดชะ อ้ายนี้ครับ สวมแว่นตาสั้นคนนี้แหละครับ ลูกเขยใหญ่ของท่าน”

เสด็จมีพระอาการปฏิกิริยาเหมือนกับจะเป็นลม

“แม่เล็ก ๆ ส่งยามมาให้หน่อยซิ ตายแล้ว พ่อการะเกดคนนีมาจากไหนจะคุณหญิงวาด”

คุณหญิงวาดกลืนน้ำลายเอือก

“หลานชายของหม่อมฉันเองเพคะ ควรมิควรแล้วแต่จะโปรด แกเป็นลูกจินเพคะ ไม่เคยพูดกับเจ้ากับนาย ถ้าคิดปลั่งไปบ้างเสด็จคงจะประทานอภัยให้”

เสด็จฟืนทรงพระสรวล

“ถ้าจะนับถือกันเป็นญาติ”

“เพคะ”

อาเสี่ยพูดเสริมขึ้น

“ผมเป็นหลานนอกไส้ก็เหมือนกับหลานในไส้ครับคุณแม่ ขอเดชะ พระบารมีร่มเย็นเป็นสุข ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นมหาดเล็กเด็กชายคุณแม่คนหนึ่ง”

เสด็จ ๑ ทรงสรวลคึก

“ถ้าปากนักแกก็อย่าพูดอะไรกับฉันเลย ง่า นี่นะรีหมอดิเรก อือ เก่งมากได้ยื่นชื่อเสียงมานานแล้ว ยินดีมากที่ได้รู้จักแก”

คร.ดิเรกก็มิศรัยะเล็กน้อย

“ແັ່ງคิ้ว เซอร์”

เสด็จสะอื้นโหยง

“อะไรกันล่ะ จะมาแทงคิวฉัน ฉันพูดด้วยดี ๆ”

นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ได้โปรดเถอะครับ ลูกข้างพูดกับเจ้าแม่ไม่ได้หรอกครับ เจ้าแม่เป็นเจ้าของข้าง เป็นไพร่ พูดกับอ้ายพลเถอะครับ ลูกข้างเกิดมาไม่เคยพูดกับเจ้าเลย”

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังลั่นห้อง คุณท้าวองงค์นำคนเดียวที่ไม่ยอมหัวเราะ ใบหน้าของท่านเคร่งขรึมน่ากลัว คุณท้าวใหญ่ยกยาดมขึ้นมาดมตลอดเวลา อยากจะให้เสด็จไปจากกระโจมบรรเทาทุกข์เสียโดยเร็ว เพราะชายหน้าผู้ติดตามเสด็จซึ่งกำลังซุบซิบนินทาว่า 4 สหายหู ปาดตาเดือนพูดกับเจ้านายไม่เป็น

แต่เสด็จ ๆ ไม่ถือพระองค์ ทอดพระเนตรมองนิกรอย่างชื่นชม

“ฉันเห็นแกแล้วอดนึกถึงเจ้าคุณวิจิตร ๆ ไม่ได้ เจ้าคุณเป็นคนดีน่ารักมาก ง่า เดียวนี้แกประกอบอาชีพในทางใดหา นิกร”

นายจอมทะเล้นกลืนน้ำลายเอือก นึกไม่ออกว่าเขาจะกราบทูลท่านอย่างไรเลย แกล้งทำเป็นใบ้

“แอ้ เบ๊ยะ อ้อ เอ๊ย เบ๊ยะแบ้”

“อู๋ตาย” เสด็จ ๆ ทรงอุทาน “นี่เป็นใบ้หรือนี่ โห่ดังเป็นตั้งแต่กำเนิดหรือ”

นิกรหน้าครั้งยิ้มครั้งแหย เขากลัวสายตาของคุณท้าวใหญ่อย่างยิ่ง

“แบ้แบ้ แอ๊ะแอ เฟ็งเป็นพะยะคะ”

เสด็จหันพระพักตร์มาทางคุณท้าวใหญ่

“ไปเถอะแม่ใหญ่ ไปเยี่ยมร้านอื่นดีกว่า”

คุณท้าวฝันยิ้มอย่างขากเย็น

“เพคะ ที่นี้เป็นกระโจมบรรเทาทุกข์ไม่มีอะไรหรอกเพคะ”

เสด็จพระองค์ทิพย์ เสด็จออกไปจากหน่วยบรรเทาทุกข์ของดร.ดิเรกทันที 4 สหาย และเจ้าแห้วถอนหายใจโล่งอกไปตามกัน คุณหญิงวาดกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ และเจ้าคณปิ๊ง นึก ๆ ตามเสด็จไปด้วย

แล้วคุณหญิงวาดก็กราบทูลเสด็จ ให้เสด็จแวะเยี่ยมร้าน “วาดประสิทธิ์” ของท่าน

“ร้านนี้เป็นร้านของหม่อมฉันเองเพคะ ขอเชิญเสด็จ เสด็จเยี่ยมเพื่อเป็นเกียรติยศ แก่หม่อมฉันเถิดเพคะ”

“จั้นระอะ เออ แม่วาดแต่งร้านได้สวยงามมากทีเดียว ไป แม่ใหญ่เข้าไปนั่งทานอะไรกันในบ้านแม่วาดกันหน่อย เอ เป็นอะไรนะแม่ใหญ่ หน้าตาเคร่งเครียดไม่เบิกบานเลย”

คุณท้าวองงค์นำถ ๆ ฟืนหัวเราะ

“เปล่าเพคะ หม่อมฉันกำลังเคืองพวกหลาน ๆ ที่ไม่รู้จักรับธรรมเนียมเสียบ้าง
เลย พุดกับเจ้านายก็ไม่มี เป็นมีเจ้าพลคนเดียวเท่านั้นที่เป็นประสาหน่อย”

เสด็จโบกพระหัตถ์

“โอ๊ะ จะไปเอาอะไรกับเขานะ ฉันไม่ถือหรือแม่ใหญ่ หนู ๆ สาว ๆ สมัยนี้เขา
สนใจกับเรื่องเดินร่ามากกว่าในเรื่องขนบธรรมเนียมประเพณี ทำใจให้สบายเถอะแม่ใหญ่ อ้ายเรื่อง
คิดมากของเธอน่ะฉันเกลียดนัก”

เสด็จพาคุณท้าวเข้าไปในร้าน “วาดประสิทธิ์” คุณหญิงวาดเชิญให้ประทับโต๊ะตัว
หนึ่ง ส่วนผู้ที่ตามเสด็จก็แยกย้ายกันไปนั่งตามโต๊ะใกล้เคียง

ทันใดนั้นเอง นันทาก็พาประภา และนวลล่อตรงเข้ามาเฝ้า พระองค์ทรงรู้จักนันทา
เป็นอย่างดี สามนางต่างทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนพื้นสนามแล้วหมอบกราบแสดงความเคารพ
อย่างสูง คุณท้าวใหญ่ยิ้มเป็นเมื่อเห็น 4 นางเป็นผู้รู้กาลเทศะ และหมอบกราบได้ถูกต้องไม่ก่อ
เงิน

“นี่ใครล่ะ แม่ใหญ่”

คุณท้าวใหญ่เพิ่งหัวเราะ

“แม่นันหลานหม่อมฉันยังงัยเพคะ แม่นันพี่สาวพ่อนิกร”

“โอ นันทาหรือนี่ แต่งตัวเสวยสวยพริ้งอย่างนี้เข้าเกือบจะจำไม่ได้” รับสั่งจบกี้ยก
พระหัตถ์ขวาดบศิระษะนันทาเบา “ยังงัยสบายดีหรือ”

“เพคะ หม่อมฉันสบายดี เป็นพระกรุณาล้นเกล้าเพคะ”

เสด็จพยักพระพักตร์

“ยังสวยไม่สร้างนะเขยนั้น ชอบใจมากที่อุตสาหมาช่วยงาน นี่ถ้าคุณพ่อของเจ้า
เขายังมีชีวิตอยู่ก็เห็นมาขลุ่ยอยู่ที่วังนี้ตลอดวัน เจ้าคุณวิจิตร ๆ เป็นคนดีมากที่สุด ไม่ว่าข้าจะมีงาน
อะไร เป็นต้องมาช่วยเหลือปวารณาตัวให้ใช้ และรับใช้อย่างเต็มใจ” รับสั่งจบกี้ยิ้มให้คุณหญิงวาด
“แล้วแม่สองคนนี่ใครกันล่ะ แม่วาด”

คุณหญิงวาดกราบทูลนอบน้อม

“คนนี่ชื่อนวลล่อเพคะ เป็นภรรยาพ่อกิมหงวนหลานของหม่อมฉันเอง คนนั้น
แม่ประภาภรรยาพ่อดิเรก”

เสด็จสนใจกับประภาทันที แล้วรับสั่งถามเจ้าคุณปัจจนิก ๆ

“นี่นะเธอลูกสาวคนโตของเจ้าคุณ”

“พะยะค่ะ คนเล็กชื่อประไพเป็นหลานสะใภ้คุณหญิงวาดพะยะค่ะ”

เสด็จชมวดพระขนง

“ไหนล่ะแม่ประไพ”

คุณหญิงวาดไม่กล้ากราบทูลว่า ประไพพุดกับเจ้านายไม่เป็นจึงสั่งให้ซ่อนตัวอยู่ในครัวหลังร้าน คุณหญิงจึงกราบทูลว่า

“แม่ไผ่มัวแต่ยุ่งอยู่ในครัวหลังร้านเพคะ”

“อ้อ ถ้าจะไม่ว่างช่างเขาเถอะแม่วาด จ่า แม่ใหญ่ทานอะไรละจะแล้วแต่เธอเถอะ เธอสั่งมาก็แล้วกัน”

คุณท้าวอนงค์นำถมมองดูเมนูรายการอาหารว่าง และเครื่องคิม แล้วก็พุดกับนันทา หลานสาวสุดสวาทของท่าน

“แม่นันเอ๊ย ไปเอาไอศกรีมมาถวายเสด็จ แล้วก็ผลไม้แช่เย็น”

นันทายิ้มอ่อนหวาน

“คุณป้าละคะ ทอดมันปลาทรายรื้อน ๆ คีโหมคะ” หล่อนพุดเบา ๆ

คุณท้าวสันศิริชะ

“ไม่ทานละหลาน ขอน้ำส้มเย็น ๆ ให้ป้าสักขวดก็แล้วกัน”

ทันใดนั้นเอง ประไพเมียรักของนิกรก็ถือพัดใบตาลวิ่งกะเล่อกะล่าออกจากหลังร้าน เออะอะเอ็ดตะโรไม่ทันเห็นเสด็จพระองค์ทิพย์ และคุณท้าวใหญ่

“ตาย ตายแล้วคุณอาขา ฟีนันพีภายาไปไหนกันหมด” แล้วหล่อนก็สะดุ้งเอือกเมื่อเห็นเสด็จประทับอยู่ข้างคุณท้าวใหญ่ ใบหน้าของประไพซีดเผือดทำท่าเหมือนกับจะเป็นลมขึ้น หันรีหันขวาง

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ดูลูกสาวท่านเบา ๆ

“เข้าไปหมอบกราบท่านซี”

ประไพทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เป็นครั้งแรกในชีวิตที่หล่อนได้เผชิญหน้ากับเจ้านายฝ่ายในชั้นผู้ใหญ่ หล่อนแข็งใจทรุดตัวลงนั่งคลานเข้ากระโถกกระเดกเข้ามาหมอบกราบทำทางเก้งก้างชอบกล

เสด็จทรงพระสรวลเบา ๆ

“นี่ใช่โหมแม่วาด ลูกสาวคนเล็กเจ้าคุณปัจจนิก ๆ”

“เพคะ” คุณหญิงวาดพุดยิ้ม ๆ

เสด็จทอดพระเนตรประไพอย่างขบขัน

“อะไรกันจะเธอ วิ่งเออะอะเอ็ดตะโรออกมาทำไม”

ประไพเหงื่อแตก ไม่ทราบว่าจะกราบทูลท่านอย่างไรเพราะพุดราชาศัพท์ที่ไม่เป็นเคยเรียนมาบ้างเมื่อเป็นนักเรียนก็ลืมหมดแล้ว คุณท้าวใหญ่ดูหลานสาวของท่าน

“รับสั่งถามทำไมไม่กราบทูล”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ เยกหน้าขึ้นดูพระพักตร์เสด็จ พุดเสียงอ่อนน่านสงสาร

“พระสุนัขคะ พระสุนัขแอบเข้าไปกินพระกะทิในพระกระจะจนหมด”

เสด็จทรงพระสรวลลงอหทัย ผู้ที่ติดตามเสด็จหัวเราะครืน คุณท้าวใหญ่เตี้อดดาล ประไพจนบอกไม่ถูก เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ยกมือกุมท้องงอไปงอมา ประไพเห็นเขาหัวเราะก็พลอย หัวเราะขึ้นบ้าง ยกพัดใบลานโบกกระพือลมให้เสด็จ คุณท้าวแลเห็นเข้าก็นัยน์ตาเหลือก

“ไม่ต้องอยู่งานพัก มีอย่างรี เอาพัดพัดไฟในครัวมาอยู่งาน เขาต้องใช้พัดขนนก โอ๊ย ฉันกลัวล้มตายแน่”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ เขยิบเข้ามาพัดให้คุณท้าว

“ถ้ายังงั้นหนูพัดให้คุณป้าก็แล้วกัน”

“ไม่ต้อง” คุณท้าวตวาดถัน

เสด็จทรงพระสรวลเบา ๆ

“เอ แม่ใหญ่นี้จะไปเอาเรื่องเอาราวอะไรกับเด็ก ๆ นะ ปล่อยแก่ตามเรื่องเถอะ นำ แกมีศรัทธาอย่างไรก็ช่างแก่เถอะ ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ถือหรอก ปล่อยเขาตามสบายดีกว่า อย่าให้เขาถืออึดใจเพราะฉันเลย” แล้วพระองค์ก็รับสั่งกับประไพด้วยทรงเอ็นดู “หน้าตามกาย น่ารักมาก มาอยู่กับข้าไหมละประไพ”

ประไพสั่นศีรษะ

“ไม่รับประทานเจ้าค่ะ ดิฉันพูดคำเจ้าไม่เป็นเจ้าค่ะ”

“ไม่เป็นไร ข้าไม่ถือ”

“ไม่ถือก็ไม่เอา” ประไพพุดยิ้ม ๆ “หนูอยู่บ้านดีกว่าค่ะ” แล้วประไพก็กวักมือ เรียกตัวรักของหล่อนซึ่งยืนเมียงมองอยู่ข้างร้านกับเพื่อนเกลอทั้งสาม และเจ้าแห้ว “กรคะ มานี่ซิ คะ เสด็จท่านอยู่นี่ เฝ้าท่านหรือยัง”

คุณท้าวใหญ่ ก้มตัวลงยกมือปิดปากหลานสาวของท่าน และหยิกแก้มประไพเต็ม แรงเกิด ขบگرامพุดเสียงกระซิบ

“เหลวไหลมาก ตะโกนขึ้นมาได้ ไป เข้าไปในครัว”

ประไพยิ้มแห้ง ๆ

“หนูจะเฝ้าเสด็จนี่คะ หนูจะถวายตัวเป็นมหาดเล็ก”

เสด็จทรงพระสรวลคึก

“เป็นข้าหลวงจ๊ะแม่ไฟ มหาดเล็กนะหมายถึงผู้ชาย”

4 สหาย และเจ้าแห้วบุกเข้ามาเฝ้า ต่างเข้ามาพับเพียบรวมกลุ่มกับเมีย ๆ ของเขา นิกรคานเข้ามากราบถวายบังคม และนวดพระหน้าแข็งให้เสด็จ เสด็จสะอืดโหยง

“อู๋ตาย อะไรกันนี่”

นายจอมทะเล้นอมยิ้ม

“ข้าพระพุทธเจ้ารับใช้เสด็จเพคะ หม่อมฉันยินดีรับใช้ทุกอย่าง”

คุณท้าวใหญ่ผลูดลุกขึ้นยืนทันที กล่าวกราบทูลเสด็จพระองค์ทิพย์เบา ๆ

“หม่อมฉันจะเป็นลมแล้ว ประทานอนุญาตหม่อมฉันสักประเดี๋ยวนะ เพคะ”

“อ้าว จะไปไหนเล่า”

คุณท้าวเดินกระพืดกระพืดออกไปจากร้าน “วาดประสิทธิ์” ด้วยความเดือดดาล ลูกหลานของท่านที่ทำให้ท่านต้องอับอายขายหน้าผู้ติดตามเสด็จ ท่านรีบเดินไปจากที่นั่นทันที สาวใช้คนสนิทของท่านติดตามไปด้วย

เสด็จทรงพระสรวลเบา ๆ แล้วกล่าวกับคุณหญิงวาด

“แม่ใหญ่เขาเป็นคนเจ้ายศเจ้าอย่างสักหน่อย สำหรับฉันไม่ถือหรือแม่วาด เอ ประเดี๋ยวแม่ใหญ่ก็จะพาลปอง ๆ กับฉันเข้าด้วย ต้องรีบไปดูแกหน่อย แม่คนนี่แกงอนไม่ใช่เล่น เหมือนกัน” รับสั่งจบก็ลุกขึ้น “ง่า แล้วดี ๆ ฉันจะมาที่ร้านนี้อีก ลาดนะ”

ทุกคนต่างถวายความเคารพ เสด็จพระองค์ทิพย์พาผู้ติดตามเสด็จออกไปจากร้าน “วาดประสิทธิ์” โดยไม่ได้เสวยพระกระยาหารว่าง คณะพรรค 4 สหายถอนใจโล่งอกไปตามกัน เจ้าคุณปัจจนึก ๆ ดูลูกสาวคนเล็กของท่าน

“ไม่ได้สติเลยประไพเอ๊ย มีอย่างที่ไหนวะ ดันกราบทูลท่านได้ว่าพระสุนัขออบไปกินพระกะทิในพระกะทะ”

“ໄ໊ ก็หนูปอกแล้วนี่คะว่าหนูพูดไม่เป็น หนูไม่อยากมาในงานนี้เลยกลัวจะขายหน้าเขา คุณอาหญิงวาดก็คาดคั้นเกี่ยวเชิญให้มา แล้วเป็นยังงี้แหละ ขายหน้าเขาเหลือเกิน ใคร ๆ เขาก็พากันขี้มเยาะหนู”

เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ พูดอย่างเป็นทางการ

“พวกเจ้าควรจะศึกษาในเรื่องนี้ คนไทยที่มีการศึกษา และเป็นผู้ดี จะต้องพูดกับเจ้านายได้ถูกต้อง”

“นั่นนะซีคะ” ประไพพูดเสียงอ่อย “หนูเห็นจะต้องมาอยู่ในวังกับเสด็จสักพักหนึ่ง”

งานคล้ายวันเกิดของคุณท้าวใหญ่ได้สิ้นสุดลงในเวลา 2.00 น.เศษ บรรดาแขกที่มาเที่ยวในงานต่างได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลินโดยถ้วนหน้า

จบบริบูรณ์